

THÔNG LUẬN

NGUYỆT SAN THÔNG TIN NGHỊ LUẬN

TẬP HỢP DÂN CHỦ ĐA NGUYÊN

Publiée par l'Association Vietnam Fraternité - 7 allée Bouleau Carreau - 77600 Bussy Saint Georges - France

Adresse Web : <http://www.thongluan.org> - Directeur de la publication : Nguyễn Văn Huy

ISSN 11456-9557 - Số 259 - Năm thứ 24 - Tháng 06-2011

Liên lạc : Hộp thư Thông Luận (Internet) : hopthu@thongluan.org

Mua báo : Nguyễn Văn Thạch, 7 Square Philippe Lebon, 77185 Lognes, France

Xã Luận

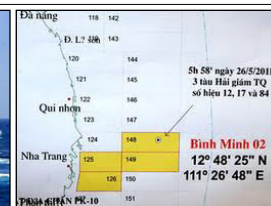
Khi nhát sợ chỉ là đại đột

Quan hệ Việt Trung đã đột ngột trở thành căng thẳng ở mức độ báo động. Ngày 25-05, tàu vũ trang Trung Quốc chặn bắt một tàu đánh cá của ngư dân Quảng Ngãi đang hoạt động trong lãnh hải Việt Nam và tịch thu dụng cụ hành nghề. Ngày hôm sau, 26-05, nghiêm trọng hơn, ba tàu hải giám Trung Quốc đã chặn tàu địa chấn Bình Minh 02 của Tập đoàn Dầu Khí Việt Nam đang hoạt động rất sâu trong lãnh hải Việt Nam, uy hiếp, dọa nạt và cắt dây cáp thăm dò. Các tàu bảo vệ tàu Bình Minh đã không dám phản ứng. Bất chấp sự phản đối của Việt Nam, ngày 01-06 tàu vũ trang Trung Quốc lại uy hiếp và trấn lột một tàu đánh cá khác của ngư dân Phú Yên. Những vụ khiêu khích dồn dập chứng tỏ Trung Quốc đã quyết định leo thang trong chính sách uy hiếp và lấn áp Việt Nam trên Biển Đông.

Trước những hành động khủng bố cực kỳ nghiêm trọng đó, phản ứng của chính quyền cộng sản Việt Nam đã nhu nhược một cách ô nhục. Bộ ngoại giao Hà Nội đã chỉ lặp đi lặp lại một thông báo nhảm chán : *"Đại diện Bộ Ngoại giao Việt Nam đã gặp đại diện đại sứ quán Trung Quốc tại Hà Nội trao công hàm phản đối hành động nói trên của phía Trung Quốc"*. Đây là phản ứng ở mức độ thấp nhất, phản ứng vì không thể không phản ứng, nhưng phản ứng như không có phản ứng. Và nhầm mắt người ta cũng có thể hình dung ra thái độ hách dịch huênh hoang của "đại diện đại sứ quán Trung Quốc tại Hà Nội" khi đại diện Bộ Ngoại giao Việt Nam tới xin gặp và trao kháng thư.

Chắc chắn là hải quân và không quân Việt Nam không đủ sức đương đầu với Trung Quốc trong một cuộc chiến trên Biển Đông. Nhưng phản ứng của Hà Nội có phải là tất cả những gì Việt Nam có thể làm trong thế yếu không ?

Tùy mức độ nghiêm trọng của các sự kiện, có cả một gam những phản ứng. Nhẹ nhất là tiếp xúc giữa một viên chức bộ ngoại giao với một đại diện sứ quán ; hình thức này chỉ dùng trong những trường hợp không quan trọng nhưng lại là điều duy nhất Hà Nội đã làm từ

trước đến nay, ngay cả khi nhiều ngư dân Việt Nam bị Trung Quốc sát hại. Kể đó là trao đổi công hàm giữa hai chính phủ ở cấp bộ trưởng hoặc thủ tướng. Biện pháp mạnh hơn là triệu tập đại sứ đến bộ ngoại giao để chất vấn và thông báo thái độ. Mạnh hơn nữa là triệu hồi đại sứ của mình về thăm khảo, buộc nước đối tác cũng phải gọi đại sứ của họ về theo qui ước bang giao quốc tế. Nghiêm trọng hơn nữa là biện pháp trục xuất đại sứ. Cuối cùng là trục xuất toàn bộ sứ quán và đoạn giao. Không ai đòi Hà Nội phải phản ứng một cách dữ dội như trục xuất đại sứ hoặc đoạn giao, nhưng sự khúm núm của Hà Nội đã vượt quá xa mức độ mà một người Việt Nam có chút tự trọng có thể chịu đựng.

Chính quyền cộng sản Việt Nam không dám phản ứng vì sợ, nhưng đó chính là chọn lựa khờ khạo nhất. Một cách thô bạo nhưng dứt khoát, Trung Quốc đã bộc lộ quyết tâm làm chủ Biển Đông bất chấp quyền lợi và chủ quyền của các nước láng giềng, đặc biệt là Việt Nam. Sự sợ hãi chỉ khuyến khích họ leo thang trong thái độ bất nạt.

Dù muốn hay không Việt Nam cũng phải tự vệ. Và cách tự vệ hiển nhiên là dựa vào công luận và công pháp quốc tế. Phải báo động với dư luận thế giới và các định chế quốc tế, cụ thể là Liên Hiệp Quốc và ASEAN về sự lộng hành của Trung Quốc. Quan trọng hơn phải chứng tỏ cho Trung Quốc biết rằng Việt Nam là một nước dám và biết tự vệ. Phải triệu tập đại sứ Trung Quốc và nêu ông ta không chịu thì sự hiện diện của ông ta tại Việt Nam không còn cần thiết nữa.

Đối với Trung Quốc, Việt Nam không có gì để mất ngoại trừ khối thâm thù mậu dịch trên mười tỷ USD mỗi năm. Không ai hiểu nổi thái độ khiếm nhục của chính quyền cộng sản Việt Nam. Càng đáng phẫn nộ hơn nữa, vì song song với sự hèn nhát trước ngoại bang, là một sự hung bạo khó tưởng tượng đối với những công dân

Việt Nam chỉ nói lên nguyện vọng dân chủ một cách ôn hòa. Mọi người Việt Nam, trước hết là những người cộng sản lương thiện, phải tự hỏi một cách nghiêm trọng : chính quyền này còn vai trò nào và còn lý do nào để tồn tại ?

Thông Luận

Hãy hỗ trợ chúng tôi !

Vấn đề của chúng tôi cũng là của mọi người dân chủ

Xin thông báo trước công công luận sự kiện sau đây :

Từ ngày 30-4-2011, ban biên tập Thông Luận không còn vào được báo điện tử Thông Luận (www.thongluan.org) nữa. Trang báo này đã bị cướp đoạt. Bọn tin tặc giữ nguyên giao diện và địa chỉ tòa soạn cũng như nội dung của tờ báo cho đến ngày 5-3-2011 và thỉnh thoảng thêm một bài tạo ấn tượng là trang báo vẫn còn là của Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên nhưng không được cập nhật.

Liên lạc với công ty *Network Solution*, nơi đăng ký tên miền *thongluan.org*, chúng tôi được cho biết là tên miền này đã được chuyển sang công ty *OnlineNIC*, một công ty có trụ sở tại Hồng Kông làm dịch vụ bảo quản tên miền có tên là *Domain ID Shield Service*, giữ thay cho một kẻ giấu mặt. Theo yêu cầu của chúng tôi *Network Solution* đã liên lạc với *OnlineNIC* và được biết là kẻ giấu mặt này đã mạo danh người đại diện Thông Luận để chuyển tên miền cho hắn. Bọn giặc mạng này, sau khi đã mạo danh Thông Luận để cướp tên miền, cũng đã vào được cơ sở dữ kiện của Thông Luận đặt tại một công ty khác để ẩn cấp nội dung và đưa lên mạng.

Tóm lại trang Web www.thongluan.org hiện đang nằm trong tay bọn tin tặc.

Chúng tôi đang xúc tiến công việc đòi lại tên miền và truy lùng bọn giặc mạng để đưa chúng ra trước pháp luật. Cố gắng này có thể đòi hỏi một thời gian đáng kể. Do đó chúng tôi quyết định thành lập trang Web www.ethongluan.org này để tiếp tục hoạt động truyền thông trong khi chờ đợi kết quả cuộc tranh tụng.

Xin nhắc lại để nhấn mạnh một lần nữa là từ nay báo điện tử của THDCdN là www.ethongluan.org.

Việc cướp đoạt tên miền và đánh phá các báo mạng bằng những hành động bạo tặc như gửi vi trùng, xóa hoặc thay đổi nội dung, tạo các đợt sóng thần truy cập giả do một robot phát ra làm tê liệt máy phục vụ, lan truyền địa chỉ gian để chuyển hướng những truy cập sang một trang Web gian v.v. là sự kiện đã xuất hiện từ vài năm nay và ngày càng được triệt để hóa và tinh vi hóa. Chính quyền cộng sản Việt Nam đã sử dụng cả một đội ngũ công an khoa học với hàng trăm chuyên viên mạng cho hành vi bạo tặc này. Hầu hết các báo mạng của những người và tổ chức dân chủ đối lập hoặc độc lập với chính quyền cộng sản Việt Nam đều đã bị đánh phá. Báo điện tử Thông Luận đã là đối tượng được đặc biệt chiều chuộng từ hơn ba năm qua, có khi nhiều lần trong cùng một ngày.

Cho đến nay phản ứng của chúng ta đã chỉ giản dị là phục hồi lại nội dung đã bị phá hoại, sử dụng một tên miền khác mỗi khi bị cướp đoạt tên miền. Tình trạng này không thể tiếp tục, những hành động bạo tặc phải bị ngăn chặn và trừng phạt để lành sạch hóa không gian mạng. Chúng tôi quyết định phản công đòi lại tên miền, truy lùng các thủ phạm và đưa chúng ra trước pháp luật và công luận. Dù đây là chọn lựa vất vả và tốn kém nhưng chúng tôi sẽ làm.

Cuộc đấu tranh của chúng tôi trước hết nhằm ngăn chặn một hành động phạm pháp nghiêm trọng mà nhiều người và cơ quan ngôn luận đã và sẽ còn là nạn nhân. Đó cũng là cuộc đấu tranh chung của mọi người và tổ chức dân chủ mà vũ khí chính là truyền thông.

Cố gắng này có thể đòi nhiều thời gian và phí tổn, vì hiện nay không gian mạng còn phức tạp và luật pháp mạng còn nhiều thiếu sót nhưng chúng tôi đã có chuẩn bị và có lý do vững chắc để tin rằng sẽ đạt kết quả, nghĩa là sẽ vạch mặt được bọn tin tặc và khiến chúng bị luật pháp trừng trị.

Hãy yểm trợ chúng tôi, trước hết là bằng cách lên tiếng bênh vực một trong những quyền con người căn bản nhất và một tổ chức dân chủ, sau nhiều nhần nại, không còn chọn lựa nào khác hơn là phản công lại những đánh phá bạo tặc.

Nhưng ai có lý do và phương tiện để thực hiện những hành động bạo tặc này ? Hời cũng là trả lời. Đó chỉ có thể là chính quyền cộng sản Việt Nam. Trong lần đánh phá này, các dữ kiện mà chúng tôi có trong tay cũng chứng tỏ họ đã mượn bàn tay của công an mạng Trung Quốc. Thêm một chỉ dấu về sự câu kết giữa hai chế độ bạo ngược.

Nhưng tại sao họ thấy có nhu cầu phải đánh phá các tiếng nói đối lập và độc lập ? Tại sao một chính quyền lại phải hạ mình hành động lén lút như một bọn trộm cắp? Đó là vì những tiếng nói dân chủ trung thực đã có trọng lượng khiến họ phải sợ và vì chính họ có sẵn bản chất bạo tặc.

Quan trọng hơn, đó là vì họ không còn gì để nói. Như mọi chế độ độc tài còn lại sau khi bức tường Berlin sụp đổ, chính quyền cộng sản Việt Nam không còn gì để nói, không có gì để đề nghị và thuyết phục. Dù có hơn một ngàn tờ báo đủ loại nhưng họ không có gì để biện luận và thông tin cả, vì mọi lý luận nghiêm chỉnh đều chỉ chứng minh chế độ không còn lý do tồn tại và mọi thông tin trung thực đều chỉ có tác dụng phơi bày sự tồi dở và gian trá của họ. Sự đoạn tuyệt giữa chính quyền cộng sản và nhân dân Việt Nam đã dứt khoát. Vũ khí duy nhất của chế độ chỉ còn là đàn áp.

Nhưng không một chính quyền nào có thể tồn tại nếu chỉ thuần túy dựa trên đàn áp. Mọi chính quyền, trong lịch sử của mọi dân tộc, muốn tồn tại được đều phải dựa trên hai cột trụ thuyết phục và khuất phục, trong đó thuyết phục là chính, bạo lực chỉ dùng để khuất phục một thiểu số không thể thuyết phục. Chế độ cộng sản Việt Nam chỉ đứng trên một chân, và một chân yếu. Nó chắc chắn sẽ bị đào thải. Trong thể tuyệt vọng đó, nó đã luồng cuồng đánh phá những tiếng nói mà nó không thể dập tắt. Nhưng đây cũng chỉ là một phản ứng tuyệt vọng.

Trong thời đại bùng nổ của truyền thông và các phương tiện truyền thông này, một tiếng nói tạm thời bị ngăn trở sẽ có nhiều tiếng nói khác cất lên, một trang Web tạm thời bị gián đoạn sẽ có thêm mười trang Web khác. Vô vọng.

Không những vô vọng mà còn đại đột, bởi vì họ càng bị lên án trước cả công luận lẫn luật pháp. Chúng tôi sẽ có quyết tâm và sự kiên trì cần thiết.

Thông Luận

Nhân vụ Thông Luận bị tấn công

Nói chuyện với Nguyễn Gia Kiểng

Đinh Quang Anh Thái
th, c hi, n

Đinh Quang Anh Thái : Về mặt pháp lý, tại sao công ty Network Solution nơi Thông Luận đăng ký tên miền, lại chuyển giao tên miền của quý ông cho một công ty khác một cách tự nhiên như vậy mà không hỏi ý kiến các ông ?

Nguyễn Gia Kiểng : Bọn tin tặc mạo danh người đại diện Thông Luận yêu cầu Network Solutions (NS) chuyển tên miền của Thông Luận sang công ty OnlineNIC. NS cho biết đã thông báo cho đại diện web Thông Luận qua một Email để yêu cầu xác nhận việc di chuyển này, nhưng đại diện Thông Luận không hề nhận được vì Email của NS được gửi tới địa chỉ Email của tin tặc thay vì tới địa chỉ Email của người đại diện Thông Luận.

Sau khi đã di chuyển sang công ty mới, chúng lại mạo danh Thông Luận một lần nữa để làm thủ tục chuyển giao tên miền cho chúng. Tại sao chúng có thể làm được việc này còn là một dấu hỏi. Có thể chúng đã đánh cắp được địa chỉ Email liên lạc và mật khẩu của người đại diện Thông Luận, hoặc chúng đã xâm nhập được cơ sở dữ kiện của NS bằng một thủ thuật khác, để rồi từ đó chuyển tên miền một cách "hợp lệ" theo quy định của công ty. Theo NS thì công ty OnlineNIC cho biết cũng nhận được thư của người đại diện Thông Luận yêu cầu chuyển nhượng tên miền cho bọn tin tặc, dĩ nhiên đây cũng là hành động mạo danh.

Đó là những gì công ty NS giải thích với chúng tôi. Chúng tôi đang đòi hai công ty Network Solution và OnelineNIC chuyển cho chúng tôi mọi văn kiện về việc di chuyển và sau đó chuyển nhượng tên miền này. Công ty NS tỏ ra lúng túng, mới đầu họ xin lỗi và cho biết sẽ thu hồi lại tên miền, sau đó lại nói là không thể thu hồi được và yêu cầu chúng tôi trực tiếp đứng ra truy tố tin tặc nhưng cũng không cung cấp cho chúng tôi tài liệu nào cả. Cách ứng xử này dĩ nhiên là không ổn trước luật pháp.

ĐQAT : Ông cho rằng cộng sản Hà Nội chủ mưu vụ cướp tên miền của Thông Luận, nếu quả thật như vậy thì có cách nào trừng phạt kẻ phạm pháp ?

NGK : Trước hết phải ghi nhận một thắng lợi của đôi lập dân chủ : chính quyền cộng sản Việt Nam phải sử dụng cả một đội ngũ công an khoa học với hàng trăm chuyên viên mạng để đánh phá các trang báo điện tử và các blog bởi vì các tiếng nói dân chủ đã có ảnh hưởng khiến họ phải sợ. Không những sợ mà họ còn thú nhận bất lực vì bình thường ra họ có cả ngàn tờ báo đủ loại, báo giấy cũng như báo mạng, để trả lời nhưng họ không có gì để nói cả. Họ không có tư tưởng chính trị, không có dự án chính trị, không có gì để đề nghị và thuyết phục cả. Qua những hành động đạo tặc này không những chính quyền cộng sản tự bôi bẩn mặt mà còn thú nhận bỏ cuộc trên mặt trận lý luận. Một qui luật lịch sử là một chế độ đã thất bại trên mặt lý luận thì sớm hay muộn cũng sẽ sụp đổ.

Làm thế nào để dư luận thế giới và Việt Nam biết rằng chính quyền cộng sản chủ mưu những vụ đánh phá này tự nó đã là một trừng phạt cho chế độ cộng sản và cho những người lãnh đạo. Họ sẽ bị thế giới nhìn như những tên côn đồ. Những kẻ bị nhận diện và truy tố cũng sẽ không thể ra khỏi Việt Nam, thượng cấp của họ cũng khó an toàn.

LTS. Sau khi Tập Hợp Dân chủ Đa Nguyên thông báo về việc họ quyết định phản công sau khi Web Thông Luận bị tấn công ký giả Đinh Quang Anh Thái của báo Người Việt, Hoa Kỳ, đã phỏng vấn ông Nguyễn gia Kiểng, thường trực ban lãnh đạo THDCĐN. Sau đây là toàn văn bài phỏng vấn.

Một cách cụ thể nếu ta phát giác được một tin tặc làm việc cho một cơ quan nào đó đã phá hoại và gây thiệt hại cho một số báo điện tử và khiến hắn bị kết án trước tòa thì hắn không thể ra khỏi Việt Nam mà không bị bắt, và sự truy nã có thể áp dụng cho cả các thượng cấp của hắn trong cơ quan. Vấn đề là xác định được những tên tin tặc. Việc này phức tạp nhưng ngày càng có thể làm được, kỹ thuật tin học hiện nay đã tiến bộ nhiều và khả năng truy tầm cũng được nâng cao nhiều.

Anh em chuyên viên trong Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên cho tôi hay là họ đã nắm được khá nhiều dự kiện đặc sắc và quan trọng về bọn giặc mạng và cũng có cả những dấu hiệu là chúng bắt đầu sợ bị phát giác.

Cần nhắc lại mục tiêu chính của chúng tôi là để cảnh báo cộng luận thế giới và Việt Nam về phong cách đạo tặc của nhà nước cộng sản Việt Nam và để ngăn chặn những đánh phá thô鄙 đã kéo dài quá lâu mà nhiều Web và Blog đã là nạn nhân.

ĐQAT : Ông nói rằng cộng sản Hà Nội mượn bàn tay Trung Quốc để đánh phá Thông Luận ; hẳn rằng luận cứ này phải có chứng cứ cụ thể ?

NGK : Đúng thế, theo những dữ kiện chúng tôi có do phân tích những thông tin do chính tên tin tặc cung cấp thì hắn mang một tên Trung Quốc và đăng kí tại Hong Kong.

Thực ra chúng ta có thể lý luận và hiểu được một cách tự nhiên : ngoài chính quyền cộng sản Việt Nam, ai có lý do và phương tiện để thực hiện những hành động đạo tặc đối với các cơ quan truyền thông đôi lập và độc lập ?

Chúng ta càng có lý do để tin như vậy vì không một trang Web nào bị đánh phá rồi bị tống tiền sau đó cả, như vậy những đánh phá không nhằm làm tiền mà chỉ nhằm mục tiêu đánh phá những tiếng nói dân chủ. Chỉ có chính quyền cộng sản Việt Nam mới có nhu cầu đó. Nhưng nếu chính quyền cộng sản Việt Nam tự tay mình làm việc phá hoại này thì khá nguy hiểm cho họ bởi vì rất dễ bị lộ tẩy, đôi lập dân chủ cũng có những thân hữu trong nội bộ guồng máy đảng và nhà nước cộng sản.

Trong tình trạng phân hóa của đảng và nhà nước Việt Nam hiện nay cũng rất có thể một công an khoa học quyết định đứng về phe dân chủ và tổ giặc, lúc đó chính nhà nước cộng sản sẽ bị truy tố. Như vậy họ phải mượn tay người khác và người khác đó chỉ có thể là Trung Quốc.

ĐQAT : Không chỉ Thông Luận, nhiều trang nhà khác của người Việt hải ngoại đã nhiều lần bị bọn tin tặc tấn công ; liệu có cách nào liên kết với nhau thành một tiếng nói chung để chống lại tệ nạn phá hoại nhằm làm lạnh mạnh hóa sinh hoạt trên không gian mạng ?

NGK : Ý kiến tuyệt vời ! Các cơ quan truyền thông hải ngoại nên thành lập với nhau một hiệp hội với một quỹ chung để tự vệ. Hiệp hội này nên đăng ký tại Mỹ vì phần lớn các công ty cung cấp tên miền và dịch vụ Internet đều ở Mỹ, và nên chọn sẵn một văn phòng luật sư tại Mỹ để phản ứng ngay khi một trong những thành viên bị tấn công. Chúng tôi sẽ tích cực tham gia và đóng góp về tài chính cũng như về kỹ thuật.

Mùa xuân Ả Rập ?

Cụm từ "cách mạng hoa hồng" đã nhanh chóng chìm vào quên lãng. Những biến động làm sụp đổ hoặc lung lay các chế độ độc tài Bắc Phi và Trung Đông được gọi là "cuộc cách mạng Ả Rập" và gần đây "mùa xuân Ả Rập", một cách gọi có hàm ý rằng các biến động này sẽ chỉ nhất thời và giới hạn trong thế giới Ả Rập. Trí thức Việt Nam sau lúc đầu phần khởi ít còn nhắc tới nữa.

Họ sẽ còn thất vọng hơn trong những ngày sắp tới vì những khó khăn của các nước Ả Rập đã đang hoặc đang chuyển hóa về dân chủ chỉ mới bắt đầu. Lịch sử đã chứng tỏ không có cuộc cách mạng nào lập tức mở ra một kỷ nguyên tươi sáng, như ý tưởng "mùa xuân" có thể khiến ta tưởng tượng. Trái lại mọi cuộc cách mạng đều trải qua một giai đoạn rối loạn và suy thoái, thậm chí những thảm kịch, trước khi đem lại những phúc lợi chờ đợi. Giai đoạn chuyển tiếp có thể rất dài và những thiệt hại rất lớn nếu một giải pháp thay thế - bao gồm một lực lượng chính trị và một dự án chính trị - không xuất hiện nhanh chóng.

Viện Tài Chính Quốc Tế (IIF-International Institute of Finances) ước lượng tỷ lệ tăng trưởng trung bình 4,4% trong khối Ả Rập trong năm 2010 sẽ nhường chỗ cho suy thoái -0,5% trong năm 2011. Riêng Ai Cập thay vì tăng trưởng 6% sẽ suy thoái -2,5%. Theo một ước lượng khác, hơn 30 tỷ USD đã đào thoát khỏi Ai Cập. Tình trạng các nước Ả Rập đang chuyển hóa về dân chủ sẽ còn bi đát hơn nhiều nếu khối tám nước phát triển G8 không chấp nhận trợ giúp 20 tỷ USD trong hai năm và 60 tỷ USD trong vòng năm năm.

Nếu có một bài học mà chúng ta có thể rút ra từ cuộc cách mạng Ả Rập, sau cuộc cách mạng Đông Âu năm 1989, thì đó là trước khi bắt đầu một cuộc cách mạng dân chủ phải có sẵn một tổ chức dân chủ và một dự án xây dựng dân chủ.

Các chuyển động này sẽ chỉ giới hạn trong thế giới Ả Rập hay đang báo hiệu một làn sóng dân chủ cho cả thế giới ?

Ta chỉ có thể trả lời câu hỏi này sau khi đã quan sát các chế độ độc tài xưa và nay.

Trước đây chúng đều nhân danh một lý tưởng nào đó. Lý tưởng có thể sai, thậm chí độc hại, nhưng vẫn là xi măng gắn bó các tập đoàn cầm quyền, đồng thời cho họ một sự chính đáng trước các dân tộc mà họ cai trị. Các chế độ cộng sản có chủ nghĩa Marx được tôn xưng như là đỉnh cao trí tuệ và chân trời lịch sử không thể vượt qua. Các chế độ độc tài Ả Rập xuất hiện sau Thế Chiến II nhân danh giấc mơ một "quốc gia Ả Rập" đặt nền tảng trên Hồi Giáo. Các chế độ độc tài quân phiệt tự gán cho mình sứ mạng ngăn chặn hiểm họa cộng sản để bảo vệ tự do dân chủ, hoặc đức tin Thiên Chúa Giáo. Tuy khác nhau về cứu cánh, chúng đều giống nhau ở chỗ là đều có một cứu cánh để lấy làm lý do biện hộ.

Các chế độ độc tài hiện nay khác hẳn trước, và giống hệt nhau. Sau khi chủ nghĩa Marx bị lộ bịch hóa và chính khái niệm chủ nghĩa trở thành lỗi thời, đồng thời các tôn giáo mất sức lôi kéo, chúng không còn một lý tưởng nào, thậm chí một ảo tưởng nào làm biện minh. Chúng đều chỉ có một mục đích là dùng bạo lực để kéo dài và bóc lột. Không còn những lãnh tụ hùng biện và lôi cuốn, chỉ còn những tay anh chị lì lợm. Tham nhũng trở thành luật

chơi, quan hệ giữa chính quyền và nhân dân là quan hệ đàn áp và thù ghét. Trong suốt lịch sử thế giới, chính quyền nào cũng phải đứng trên hai chân, thuyết phục và khuất phục, trong đó thuyết phục là chính, bạo lực chỉ dùng đến để khuất phục một thiểu số không thể thuyết phục. Các chế độ độc tài hiện nay như vậy chỉ có một chân, và một chân yếu. Chúng không thể đứng lâu, chưa nói đứng vững.

Hậu quả đầu tiên và quan trọng nhất, cho chính chế độ, của sự thiếu vắng tư tưởng chính trị là sự phân hóa và suy sụp của đảng cầm quyền. Bởi vì một chính đảng chỉ có lý do tồn tại và chỉ có thể tồn tại như là một dụng cụ để thể hiện một tư tưởng chính trị. Người ta đã thấy đảng Tập Hợp Dân Chủ Hiến Định tại Tunisia và Đảng Quốc Gia Dân Chủ tại Ai Cập tan rã ngay sau khi Ben Ali và Mubarak bị truất phế, dù mới ngày hôm trước chúng còn hàng triệu đảng viên và có hàng chục tỷ USD. Lý do là vì từ lâu chúng chỉ còn là những hư cấu. Không có tư tưởng chính trị thì không thể có đảng và, một cách tự nhiên nhưng bất buộc, độc tài đảng trị sẽ biến dần thành độc tài cá nhân. Đó là điều đang xảy ra tại Việt Nam với thực quyền chuyển dần từ bộ chính trị sang Nguyễn Tấn Dũng.

Sau đó là xung đột không tránh khỏi giữa quân đội và công an. Quân đội mạnh và có thể tiêu diệt công an nhưng lại thua thiệt so với công an về quyền lợi trong một chế độ mà quyền lợi là tất cả. (Người ta thường nói trong các chế độ cộng sản không thể có đảo chính. Nhưng đó là giai đoạn đã qua rồi, khi chủ nghĩa cộng sản còn là một lý tưởng gắn bó các đảng viên và đảng cộng sản còn thực sự cầm quyền). Mâu thuẫn tích lũy giữa công an và quân đội là nguyên nhân trực tiếp đưa đến sự sụp đổ của chế độ, dù chính nó chỉ là hậu quả của sự suy thoái của đảng cầm quyền. Không có mâu thuẫn này thì những cuộc biểu tình tại Tunisia và Ai Cập đã bị đập áp nhanh chóng. Nó là một thùng thuốc nổ chỉ chờ một cây diêm quẹt trước sau gì cũng đến.

Trong trường hợp cuộc cách mạng Ả Rập, cây diêm quẹt đó là việc chàng thanh niên bán rau Bouazizi tự thiêu. Biền cố này đã có thể khởi động cả một làn sóng dân chủ trên khắp các nước Bắc Phi và Trung Đông vì tình hình đã chín muồi. Chín mươi đến nổi Mỹ và Châu Âu đã phải tiếp tay lật đổ các đồng minh trung thành như Ben Ali và Mubarak để khỏi bị gạt ra ngoài lề một diễn biến không tri hoãn được nữa.

Các chế độ độc tài còn lại đều giống nhau và vì thế sẽ có chung một số phận. Thực ra chúng là những chế độ đáng lẽ không thể có. Chúng chỉ đã tồn tại được vì thế giới cần một thời gian để tiêu hóa những thắng lợi của dân chủ sau khi các chế độ cộng sản Liên Xô và Đông Âu sụp đổ. Thời gian đó đã chấm dứt.

"Mùa xuân Ả Rập" sẽ không giới hạn ở Trung Đông và Bắc Phi. Chúng ta đang chứng kiến sự khởi đầu của một làn sóng dân chủ toàn cầu mới, làn sóng thứ tư, cuốn đi mọi chế độ độc tài còn lại.

Nguyễn Gia Kiểng (6-2011)

Mạn đàm

Thói ngạo mạn

Phạm Đình Trọng

Trước đây, tàu vũ trang của lính Trung Hoa mặc áo dân sự chỉ dám gây sự, bắt cóc, bắn giết dân chài Việt Nam đánh cá ngoài khơi xa, sát quần đảo Hoàng Sa, Trường Sa của Việt Nam mà Trung Hoa vẫn cả tiếng nhận là vùng biển của họ. Nay cả một đội hình ba tàu vũ trang Trung Hoa, mang tên tàu giám sát biển, nghênh ngang vào sâu trong phần biển Việt Nam, đến uy hiếp, cắt cáp công tác, phá hoạt động của con tàu thuộc doanh nghiệp nhà nước Việt Nam.

Bước leo thang cơn đồ đầy màu sắc thảo khấu Trung cổ này của nhà nước cộng sản Trung Hoa được nhiều bài viết trên các trang web coi là một test trắc nghiệm, một phép thử, một bước thăm dò, một động tác nắn gân Nhà nước Việt Nam.

Không phải ! Bây giờ họ cần gì phải thử thách, cần gì thăm dò với nắn gân. Họ đã thăm dò, nắn gân Việt Nam cách đây 5 năm rồi. Họ đã biết rõ gân cốt người đứng đầu đảng cộng sản Việt Nam hôm nay, cũng là người đứng đầu hệ thống quyền lực nhà nước Việt Nam đương thời từ cách đây 5 năm. Ngày đó, ngài Nguyễn Phú Trọng vừa được đảng của ngài phân chia cho chức chủ tịch Quốc hội, ngài vội mau mắn sang ngay Trung Hoa hỏi hờ khoe với những người đứng đầu đảng cộng sản đàn anh rằng Trung Hoa là hướng tốt lành ; ngài chọn xuất ngoại đầu tiên ngay sau khi trở thành người đứng đầu cơ quan quyền lực cao nhất của nhà nước Việt Nam.

Không cần nói ra, ai cũng biết điều đó. Nhưng chẳng biết nói gì để giải bày lòng trung, ngài chủ tịch Quốc hội Việt Nam liền hồ hởi nói ra như một lời khoe về tấm lòng thơm thảo của ngài với Thiên triều. Câu nói của ngài làm cho những người Việt Nam còn chút lòng tự trọng đều phải cúi mặt lắc đầu nhưng sẽ làm đẹp lòng những người Trung Hoa đang đối thoại với ngài. Hào lý !

Để xem tấm lòng vọng Hán đó thực sự như thế nào, để đo khí phách, hồn cốt Việt Nam trong con người ngài chủ tịch Quốc hội Việt Nam có còn được như thời *Nam quốc sơn hà Nam đế cư*, họ liền làm ngay một phép thử : Tạo ra một sự kiện ở biển Đông của Việt Nam rồi lên án Việt Nam xâm phạm vào vùng biển thuộc chủ quyền Trung Hoa và cảnh cáo sẽ *giao thiệp nghiêm khắc* với Việt Nam. Trong khi lãnh đạo Trung Hoa hờ hững thực hiện thủ tục tiếp xúc giao chủ tịch Quốc hội Việt Nam thì cả hệ thống truyền thông Trung Hoa nghiền răng lên án Việt Nam, gần giọng đòi *giao thiệp nghiêm khắc* với Việt Nam nhưng ngài chủ tịch Quốc hội Việt Nam vẫn hoan hỉ tiệc tùng, mê mải thăm viếng đất nước Trung Hoa. Ở đâu ngài cũng hờ hững cười nói, rồi rít cảm ơn đại nghĩa Trung Hoa đã mở lòng hào hiệp với Việt Nam, nồng nhiệt ca ngợi tình hữu nghị thắm thiết Việt Nam - Trung Hoa.

Thế là rõ !

Đứng đầu cơ quan quyền lực cao nhất nhà nước Việt Nam có lòng thành với Trung Hoa như vậy nên tàu chiến Trung Hoa cứ mặc nhiên ngang dọc trên biển Việt Nam, ngang nhiên bắn giết,

cướp bóc dân chài Việt Nam, cầm dân chài Việt Nam đánh cá trên biển Việt Nam, xua đuổi công ty nước ngoài vào thăm dò dầu khí trên biển Việt Nam.

Trước thực tế đau lòng đó, chủ nhiệm ủy ban an ninh - quốc phòng của Quốc hội Việt Nam nêu ý kiến đòi hỏi chính phủ Việt Nam phải có báo cáo với Quốc hội Việt Nam về tình hình biển Đông để Quốc hội xem xét, cho ý kiến, ngài liền gạt phắt : Tình hình biển Đông có gì mới đâu mà phải báo cáo !

Nay người Việt Nam hiềm hoi có tấm lòng thơm thảo với tham vọng bành trướng Đại Hán Trung Hoa, người Việt Nam hiềm hoi không có được một chút khí phách làm nên lịch sử Việt Nam *Nam quốc sơn hà Nam đế cư* đã trở thành tổng bí thư đáng cộng sản Việt Nam, đã trở thành người đứng đầu hệ thống quyền lực nhà nước Việt Nam, trở thành bí thư Quân ủy trung ương, Tổng tư lệnh quân đội. Đó là sự kích thích, khích lệ tham vọng bành trướng Đại Hán Trung Hoa lần tới.

Khí phách của dân tộc Việt Nam, của lịch sử Việt Nam là :

Nước Nam sông núi, vua Nam ở

Phận ấy sách Trời định rõ ràng

Quân bay cơ sao xâm phạm đến

Rồi ta sẽ đánh chúng bay tan !

Cuối tháng giêng năm 2011, đại hội mười một đảng cộng sản Việt Nam đưa người không một chút khí phách của dân tộc Việt Nam, của lịch sử Việt Nam lên làm tổng bí thư thì cuối tháng 5 năm 2011, bành trướng Đại Hán Trung Hoa thực hiện bước leo thang xâm lược nghiêm trọng : cho tàu vũ trang giám sát biển Trung Hoa tiến sâu vào biển Việt Nam như đi trên biển của họ, lao thẳng vào tàu dầu khí Việt Nam, lân xả vào phá hoại bằng được phương tiện làm việc của doanh nghiệp Nhà Nước Việt Nam.

Đã biết rõ hồn vía và gân cốt người nắm vận mệnh đất nước Việt Nam. Bốn tháng qua, từ tháng giêng đến tháng 5 năm 2011 là thời gian vừa đủ chờ xem con người vọng Hán đã nắm vận mệnh đất nước Việt Nam trong tay hành xử với Đại Hán ra sao. Chưa thấy gì ! Ngón ngữ của anh chị giang hồ, của đại ca hào

hơn là bạo lực. Ba con tàu giám sát biển Trung Hoa gây hấn, dằn mặt với con tàu dầu khí Việt Nam trong vùng biển Việt Nam chính là lời nhắc nhở nghiêm khắc của Đại Hán Trung Hoa với con người vọng Hán kia. Đó là thói ngạo mạn mà Trung Hoa vẫn thường hành xử với Việt Nam.

Nếu người dân Việt Nam được thực sự quyết định vận mệnh đất nước mình bằng việc được thực sự cầm lá phiếu chọn ra người tiêu biểu cho tài năng, khí phách Việt Nam lãnh đạo đất nước Việt Nam thì kẻ tham vọng bành trướng Đại Hán dù ngông cuồng đến đâu cũng không dám hành xử như họ đã hành xử với Việt Nam những ngày qua thì thói ngạo mạn Trung Hoa không thể giữ giới trong quan hệ với Việt Nam.

Phạm Đình Trọng

Nhật ký biểu tình

Đêm 4-6-2011

Thao thức mãi không ngủ được vì một phản hồi cho ngày mai 5-6-2011:

*"Đi biểu tình là yêu nước.
Không đi biểu tình là chưa yêu nước.
Chông lại biểu tình là bán nước".*

Không nhớ được đây là phản hồi của ai. Thực ra, câu "Không đi biểu tình là chưa yêu nước" không hoàn toàn là thuyết phục, còn về đầu và về cuối là đúng.

Cả ngày hôm nay, chưa thấy những nhân vật sấn sóc tôi nói gì với tôi về việc ngày mai của tôi. Phải chăng cơ quan công an đã bật đèn xanh cho cuộc xuống đường trước cổng Sứ Quán Trung Quốc tại Hà nội! Có thể lắm, không đi chính những người này sẽ cười mình.

Ngày 5-6-2011

7 giờ 30 phút.

Vườn Hoa trước cổng đại Sứ Quán Trung Quốc không khí vẫn bình yên. Những cụ già râu tóc bạc phơ đang uyển chuyển thân mình trong những động tác dưỡng sinh, các bà các cô đang uốn oéo thân thể trong những động tác thể dục để hoàn thiện hình thể của mình. Các cháu nhỏ đang đá cầu, đá bóng cùng những trò vui của chúng. Nhưng chẳng cần tinh mắt cũng thấy những tập công an, an ninh các loại trong trang phục dân sự đang phân tán khắp vườn hoa, họ đang kiểm soát chặt chẽ mọi di biến tại vườn hoa này.

Những gì hiện diện hôm nay, khác hẳn những gì đã xảy ra cũng chính nơi này vào những ngày cuối năm 2007, ngày diễn ra cuộc biểu tình to lớn của học sinh và sinh Viên mà tôi đã tham dự và chứng kiến. Hôm nay, không thấy hàng rào cảnh sát cơ động với trang phục màu xám, giấy dã chiến, gậy gỗ trong tay đứng nối nhau thành hàng rào quanh vườn hoa, không thấy sự cô tình phò bầy không khí rần rờ của những dãy xe đặc chủng, xe vòi rồng, xe bít bùng cùng đàn chó nghiệp vụ.

8 giờ 00 phút.

Bắt đầu xuất hiện nhiều tập sinh viên, học sinh áo phông đỏ từ nhiều hướng tiến về phía vườn hoa đối diện với cổng Sứ Quán Trung Quốc đang đóng im ỉm đầy mưu mô. Lập tức nhiều nhân viên an ninh bám sát những học sinh sinh viên này. Không khí bắt đầu căng thẳng dần. Những lời tranh cãi qua lại vọng đến tai tôi.

Người đàn ông ngồi bên cạnh tôi bỗng nói lớn : Có chuyện rồi. Rồi ông vùng dậy chạy đến chỗ đó, tôi cũng đứng dậy và lững thững tiến theo. Chưa kịp hỏi han thì nhận ra lão nghệ sĩ của Nhà Hát Nhạc Vũ Kịch DH đang gay gắt trước đám đông an ninh đủ loại. Lập tức khẩu hiệu trên giấy A4 đồng loạt được giơ cao lên cùng với những tiếng hô :

"Việt Nam ! Việt Nam !".

"Đi biểu tình là yêu nước ! Cầm biểu tình là bán nước !".

"Bao nhiêu xương máu mới có được đất nước này sao lại đi bênh vực bảo vệ cho bọn xâm lược ?".

Những tiếng lách cách, loạt xoạt của những máy ảnh công an, camera an ninh vây quanh thì nhau ghi hình nhận diện đám đông. Tôi biết là hồ sơ về tôi, lại được bổ sung thêm những tài liệu mới. Tôi kịp đọc được

nội dung của các khẩu hiệu : "Hoàng Sa - Trường Sa là của Việt Nam", "Phản đối đường lưỡi bò phi pháp", "China hàng xóm to xác mà xấu tính"...

Phía xa xa có một tập đông khác, thầy Cô Dương Thị Xuân, cựu giáo viên địa Lý của đại Học Sư Phạm Xuân Hoà tỉnh Vĩnh Phú, đang diễn thuyết phản kích như một người bị "nhập đồng".

Chưa kịp quan sát được gì hơn thì tôi bị hai nhân viên an ninh A42 quen mặt kẻ hai bên, xô tôi ra xa khỏi đám đông với những lời nhả nhặn nhưng kiên quyết : "Em xin bác, có vấn đề nhạy cảm, bác không nên đến chỗ này !".

Tôi vận lại : "Là người cầm bút, là người viết báo không đến chỗ này thì đến chỗ nào ?". Không trả lời tôi, viên an ninh A42 và một công an có lẽ là người của đồn Kim Chi, Hà Đông, tiếp tục xô tôi ra xa.

Bị đẩy ra tới góc vườn hoa phía đầu đường Trần Phú, tôi ngồi bệt xuống thảm cỏ xanh kiên quyết không đi ra xa hơn nữa. Hai người vẫn kiên quyết : "Bác không nên tiếp xúc với đám đông này". Tôi vận lại: "Thê họ là người xấu hay sao ?". Viên sĩ quan an ninh vẫn kiên nhẫn giải thích : "Em không bảo họ là người xấu ! Em chỉ lo nhiều anh em trẻ...

họ không biết bác là ai, họ làm ẩu thì thật buồn..."

Tôi vẫn chưa hiểu điều họ lo như thê là thê nào thì thấy cô Dương Thị Xuân bị một tay mặc áo sơ mi đen to lớn như một con gấu khổng lồ, vận tay kều la oai oai trên hè đường trước mặt ông Lê Nin đang đứng nhìn không biết từ bao giờ. Nhắc thầy tôi, cô Xuân la lớn : "Thầy Long ! Thầy Long ơi cứu em !" thì lập tức thấy cô đã mất hút trong chiếc xe bít bùng với lao xao những tiếng nói cuối cùng : "...xe đạp của tôi còn bỏ lại ở vườn hoa...". Tôi cay đắng nhìn xuống đất, tôi làm gì được trong cảnh ngộ này.

Dường như cũng bất ngờ trước đoạn trường trên, viên sĩ quan của A42 nhún vai bảo tôi : "Bác thầy đây ! Bác không nên tiếp xúc với đám đông này". Tôi bảo : "Có gì đâu, đã dấn thân thì phải chấp nhận thôi, nhưng nói thật với ông nhé : Quân đội - Công an - Lãnh đạo quốc gia này mà không có sự ủng hộ của Nhân Dân thì điều gì sẽ xảy ra đây ?".

Không trả lời tôi, họ kiên quyết xô tôi qua đường Trần Phú, lần cuối kịp ngoái lại đằng sau, tôi thấy đám đông học sinh, sinh viên cũng đang bị xô ra khỏi vườn hoa. Thấy xa xa một khẩu hiệu lớn trên vải đỏ : "Trung Quốc vĩ đại nhưng hành xử tầm thường" trên tay hai cháu sinh viên áo đỏ đang bị đẩy dúi dụi. Thấy một pano lớn in hình đại tướng Võ Nguyên Giáp đang nắm chặt bàn tay cũng đang nghiêng ngả vì bị xô đẩy ra khỏi vườn hoa trước cửa Sứ Quán Trung Quốc.

Tôi cũng không ngờ hai ông an ninh hôm nay lại ngăn chặn tôi kiên quyết đến thế. Tôi chỉ thực sự được họ buông tha khi thấy tôi dắt xe đạp ra khỏi bãi gửi trong Bệnh Viện Saint Pôn (Saint Paul) và trước khi tôi mất hút trong dòng xe cộ tập nập ngược xuôi trên đường Trần Phú, tôi cũng kịp nói với viên sĩ quan A42 rằng : "Thê này thì chắc chắn chúng ta sẽ mất nước thôi !".

Ông ta bảo : "Bác cứ lo quá xa làm gì ! Việt Nam hình chữ S mất làm sao được !".

Tôi lên xe nhưng trong lòng rất ngao ngán. Có lẽ những người lãnh đạo của chế độ này, trong cơn

hoàng hốt chợt thấy mình đặc tội với tiền nhân vì sập vào bẫy "16 chữ vàng" và bẫy "4 Tốt" của người Trung Quốc vì để mất quá nhiều đất đai, biển đảo... của tiền nhân để lại nhưng tự huyền hoặc tin rằng đám đông dân chúng đang tíu tít ngược xuôi kia vẫn là những cổ động viên ngoan ngoãn của họ, là những Fan hâm mộ họ, là "mên mê mông tình dân" (Lê Khả Phiêu) của họ, còn những người đến vườn hoa này là người xấu, là kẻ thù, cần phải trấn áp ! Nếu thực sự náo loạn của họ lại lẩn quẩn với những biện giải như thế, đất nước rơi vào vòng Bắc Thuộc là điều chắc chắn.

Về đến Thanh Xuân, gặp PP tôi được biết người vợ trẻ của anh đã làm một ông an ninh lú lờ khi anh này xô đẩy cô đang bế con trai 3 tuổi trong đám đông trước cửa Sứ quán Tàu sáng nay rằng : " Làm thế em không biết xấu hổ à ?". Và tôi cũng được biết đám đông sinh viên, sau khi bị xô ra khỏi vườn hoa, đã tách ra thành hai đoàn tuần hành trên đường phố có đích đến là tượng đài Lý Thái Tổ ở Bờ Hồ rồi giải tán. Nhưng nhiều sinh viên học sinh không chịu giải tán ngay lại hành quân tiếp tới Văn Miếu rồi

phân thành nhóm nhỏ tan hòa trong Thăng Long - Đông Đô - Hà Nội.

Về đến nhà trong một tâm trạng mệt mỏi, thất vọng và buồn chán quá, tôi vẫn cố gượng dậy vào mạng để biết điều gì đã xảy ra ở Sài Gòn vào sáng ngày hôm nay. Tôi như khoẻ lại, thật bất ngờ khi được biết cuộc xuống đường của sinh viên, học sinh Sài Gòn hoành tráng và mỹ mãn hơn những gì xảy ra ở Hà Nội nhiều. Người

Từ trái qua phải : Đình Vương, Vương Đình Chủ, cụ Nguyễn Đình Đầu, cựu "quan chức" Mặt trận Tổ quốc Lê Hữu Đảng, nhà thơ Đỗ Trung Quân, nhà báo Nguyễn Quốc Thái, cô Trần Từ Văn Anh, André Hồ Cương Quyết, Huỳnh Tấn Mẫm - có thể khác tuổi tác, tôn giáo, dân tộc, quá khứ, thậm chí cả chính kiến... nhưng cùng chung một tình yêu đất nước (Các ảnh trong bài đều lấy từ Ba Sàm)

Phương Nam dường như có văn hóa tổ chức, có ý thức kết gắn cộng đồng hơn hẳn người Phương Bắc thì phải. Thử hỏi chẳng lẽ lại không hơn điểm khi một danh sách những gương mặt lớn của Sài Gòn hoa lệ đã xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhật ngày hôm nay :

Từ khi cập nhật được đầy đủ tin tức trên mạng, tôi cứ bằng khuỷu : dường như viên sĩ quan A42 đã không chế tôi sáng nay nói đúng : "Đất nước Việt Nam hình chữ S không thể mất được !". Nhưng tôi xin bổ sung thêm : "Chúng ta sẽ không thể bị mất nước là vì vẫn còn có những sinh viên, học sinh không sợ bị đuổi học, đã xuất hiện sáng nay trước đại Sứ Quán Trung Quốc ở Hà Nội và trước Lãnh Sự Quán Trung Quốc ở Sài Gòn, vẫn còn có những gương mặt trí thức, văn nghệ sĩ như những người có tên trong bức ảnh này".

Thế biết bao các gương mặt lớn của giới Sĩ Phu Bắc Hà hôm nay đâu rồi mà sáng nay lại thưa thớt đến thế. Câu hỏi này xin dành cho tất cả mọi người./.

Hà Đông, ngày 6-6-2011
Nguyễn Thượng Long

Thư độc giả

Khác biệt quan điểm

[...] Tôi rất kính trọng hoài bão chính trị cao cả và trong sáng của Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên - muốn kiến tạo một nước Việt Nam dân chủ và phồn vinh - nhưng tất nhiên tôi không hoàn toàn đồng ý tất cả với các anh, nhất là các vấn đề thuộc về chiến lược.

Về vấn đề chiến lược để đưa đến dân chủ cho Việt Nam, có sự bất đồng sâu xa giữa quan điểm của tôi và quan điểm chung của Tập Hợp.

Quan điểm trụ cột của Tập Hợp nói chung là muốn sớm đưa đến dân chủ cho Việt Nam, thiết yếu phải có một tổ chức dân chủ mạnh chứ không thể trong tình trạng rời rã, op ẹp như hầu hết các tổ chức dân chủ ở hải ngoại như hiện nay. Quan điểm của các anh là hoàn toàn đúng, tất nhiên, nhưng không thích hợp. Chính cái yếu tố "không thích hợp" này là điều mà tôi muốn bày tỏ với các anh.

Phải nhận định tình hình Việt Nam ra làm hai giai đoạn : giai đoạn chế độ độc tài đang vững chắc gốc rễ và giai đoạn hậu cộng sản.

Quan điểm của Tập Hợp chỉ thích hợp giai đoạn hậu cộng sản mà hoàn toàn không thích hợp với giai đoạn chế độ toàn trị đang vững chắc gốc rễ. Giống như trên một lô đất đang có một cây cổ thụ lớn đang chiếm cứ toàn bộ khu vực. Muốn xây dựng những gì tốt đẹp trên lô đất đó như kiến thiết nhà cửa và trồng tia hoa màu... thì trước hết phải nhổ bật gốc rễ, nghĩa là phải giải tỏa cây cổ thụ đó đi đã.

Có hai giai đoạn phân định rõ rệt : giai đoạn đánh bật gốc rễ cây cổ thụ và giai đoạn kiến thiết nhà cửa và trồng tia hoa màu. Giai đoạn đánh bật gốc rễ cây cổ thụ cần phải có một cái máy ủi mới làm được. Cái máy ủi này sẽ ủi bật gốc rễ cây cổ thụ một cách dễ dàng, sau đó trả lô đất trống lại cho những công việc khác. Cái máy ủi này chính là các thể lực Liên Hiệp Quốc và Mỹ. Giai đoạn này là giai đoạn của họ, nhưng nếu họ không làm thì tất nhiên cây cổ thụ sẽ vẫn còn đó, nghĩa là gốc rễ không bị trừ, chế độ toàn trị vẫn vững chắc.

Cái gọi là một tổ chức dân chủ mạnh có thể là nhà trồng tia thông minh, hoặc kiến trúc sư tài ba trên lô đất đó (sau khi cây cổ thụ đã bị giải tỏa) chứ không phải chính nó là cái máy ủi. Bao lâu mà Liên Hiệp Quốc và Mỹ không nghĩ tới việc chấm dứt chế độ cộng sản ở Việt Nam nói riêng và các chế độ cộng sản còn sót lại trên thế giới nói chung, bao lâu mà Liên Hiệp Quốc và Mỹ còn trải chiếu hoa về bang giao với các chế độ đó, bao lâu mà Liên Hiệp Quốc và Mỹ còn thừa nhận pháp lý đối với các chế độ đó thì các chế độ đó vẫn tồn tại vững như bàn thạch. Vấn đề là như thế chứ không phải vấn đề là có một tổ chức dân chủ mạnh hay chưa có.

Mong các anh nghiên cứu ý kiến này của tôi và cũng mong các anh, trên căn bản là thư này hay trên căn bản những ý kiến này, bàn bạc rộng rãi với tất cả các anh em trong Tập Hợp để chúng ta có một cái nhìn chiến lược về sự tồn tại dai dẳng của các chế độ cộng sản còn sót lại này đúng hơn.

Cho đến đầu thập niên 1990, Kampuchia vẫn chưa sẵn sàng đứng về phía các tổ chức dân chủ nhưng Liên Hiệp Quốc và Mỹ đã chính thức can thiệp vào (và không những vậy mà một lần chưa xong lại can thiệp tiếp lần thứ hai) tổ chức các cuộc bầu cử đa đảng, và kết quả là chấm dứt chế độ toàn trị.

Việt Nam, Trung Quốc, Lào, Cuba... cũng cần như thế, cần Liên Hiệp Quốc và Mỹ can thiệp vào, tổ chức các cuộc bầu cử đa đảng với sự trọng tài của Liên Hiệp Quốc là hình thành một chế độ dân chủ ngay tức khắc.

Nguyễn Ngọc Tấn (Philippines)

Xin cảm ơn sự góp ý của anh Nguyễn Ngọc Tấn. Giữa những người dân chủ, sự khác biệt ý kiến không bao giờ ngăn cản sự quý mến. Dĩ nhiên là Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên đã suy nghĩ và thảo luận nội bộ rất nhiều trên mọi ý kiến, kể cả những ý kiến anh Tấn đã nêu ra trước khi đi tới đồng thuận về một chiến lược đấu tranh. Nhưng nói như thế không có nghĩa là chúng tôi không lưu ý đến những ý kiến trái ngược để nghĩ lại và thích nghi khi cần.

Theo thư của anh thì ít nhất chúng ta đã đồng ý với nhau 50%, nghĩa là "giai đoạn kiến thiết" cần một tổ chức dân chủ mạnh.

Về giai đoạn mà anh gọi là "giai đoạn đánh bật gốc rễ cây cổ thụ", một cách thành thật và quý mến chúng tôi cũng không nghĩ rằng chúng ta khác hẳn ý kiến với nhau. Cái máy ủi chưa chắc lúc nào cũng bắt buộc. Có những cây cổ thụ chết vì hết sinh lực và bị gió xô ngã, với điều kiện là gió cũng phải khá lớn. Các chế độ cộng sản Nga và Đông Âu đã sụp đổ dù Mỹ và Liên Hiệp Quốc vẫn tiếp tục trải thảm đỏ dưới chân họ. Một cách tương tự, các cuộc cách mạng đang diễn ra tại các nước Ả Rập và đã hoặc sẽ làm sụp đổ nhiều chế độ độc tài lâu đời cũng đã là những bất ngờ đối với thế giới. Và lại chúng tôi không nghĩ rằng Mỹ và Liên Hiệp Quốc sẽ can thiệp lật đổ chế độ cộng sản Việt Nam. Đó là điều mà chúng tôi không chờ đợi và cũng không muốn.

Thân kính,
Nguyễn Văn Huy

Mạn đàm

Trước khi đánh người phải biết giữ mình

Nguyễn Gia Thường

Văn Công nước Tân đem quân sang đánh nước Vệ. Giữa đường gặp một ông lão đang bừa ruộng, cứ ngừng mặt lên trời cười khanh khách mãi. Văn Công cho người đến mời lại, hỏi :

- Người cười cái gì thế

Ông lão thưa rằng :

- Tôi cười người láng giềng của tôi. Anh ta đưa vợ đi chơi nhà bà con. Giữa đường gặp người con gái hái dâu, anh ta thích quá lên vợ, rẽ xuống ruộng dâu, nói chuyện với người con gái. Một chốc, ngoảnh lên xem vợ đi đến đâu thì thấy một anh chàng đang vẫy vợ anh ta đi. Ấy câu chuyện chỉ có thể, tôi nghĩ mà tôi không nhin cười được.

Văn Công nghe nói, tự nhiên tỉnh ngộ, kéo quân về. Về chưa đến nơi thì thấy báo có giặc ngoài vào xâm phạm trên mạn Bắc trong nước (Liệt Tử - Cổ Học Tinh Quốc).

Triệt hạ bọn phản động

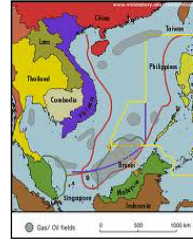
Câu chuyện của Văn Công trên đây giống hệt như chuyện của chính quyền Việt Nam ngày nay. Nhà nước vận dụng hàng ngũ cả trăm anh CAM (Công An Mạng) để truy lùng và tìm cách triệt hạ những trang mà họ cho là phản động, phản bội "Tổ Quốc" Xã Hội Chủ Nghĩa. Họ ra sức gài mìn vào các máy vi tính ngõ hầu đánh cắp mật mã điện thư, mật mã tương mục (account) để đánh cắp tên miền (domain name). Họ tìm đủ mọi mảnh khoé để giết cho kỳ được những kẻ mà cho họ cho là hại nước. Họ đem quân đi đánh những "kẻ thù nguy hiểm".

Họ cố tìm cách triệt hạ uy tín của những tổ chức, của những nhà báo, của những cá nhân hòng che đậy những bê bối, những thói tha của chế độ. Họ nghĩ rằng đánh cho chúng mày chết để chúng mày không ngóc đầu lên nổi. Họ đang làm một công việc của con dã tràng xe cát biển đông. Họ càng đánh họ càng làm cho uy tín của những nạn nhân trở nên mạnh mẽ hơn. Những ai được "nhà nước" chiều cô thường là những người, những tổ chức dám nói lên sự thật của tình trạng đất nước.

Khát vọng nói lên sự thực bao giờ cũng mạnh hơn làn song đàn áp. Khát vọng công lý luôn luôn tiềm ẩn nơi con người. Chính quyền càng đàn áp bao nhiêu thì nạn nhân càng học hỏi nhiều bấy nhiêu. Khát vọng này được chôn vùi kỹ lưỡng chờ ngày bộc phát.

Theo thông tấn xã Tân Đường Nhân (NTD), ngày 26-5 vừa qua, tại Phúc Châu, tỉnh Giang Tây, một nông dân tên là Tiền Minh Kì đã đặt bom và cho nổ tại cao ốc làm việc của rất nhiều cơ quan chính quyền sở tại. Con số thiệt hại nhân mạng chưa rõ, nhưng thiệt hại về vật chất rất là nặng.

Ông Tiền Minh Kì đã đệ đơn khiếu nại từ hơn 10 năm qua về việc đòi đền bù nhà đất mà không có kết quả gì. Ông Tiền cho biết chính

các quan toà mới là cội nguồn của tham nhũng. "Ngày nay, thường dân bị hà hiếp ; ngày mai sẽ là ngày tận diệt của những kẻ phạm pháp. Cuối cùng tôi sẽ hành động để tái lập công lý".

Đây là hậu quả của sự bất công trong việc xử lý tài sản của người dân của các chế độ toàn trị như Trung Quốc và Việt Nam. Người dân đã bị dồn đến đường cùng nên không còn lựa chọn nào khác. Họ quyết định tự hủy bản thân và lôi kéo những đối tượng đã gây nên bất công đi theo mình trên con đường tự hủy.

Sự kiện này cho thấy những nạn nhân không còn áp dụng phương thức đơn phương tự thiêu nữa mà họ đã tiến xa hơn một bước trong hành động tuyệt vọng. Họ cùng lôi kéo những thủ phạm gây nên sự khốn cùng của họ đi theo họ vào con đường "một đi không trở về".

Biển đông dậy sóng

Cùng ngày 26-5, tàu Bình Minh 02 của Việt Nam bị ba tàu hải giám Trung Quốc cản trở, phá hoại trên thềm lục địa Việt Nam. Sự kiện này đã gây sôi nổi trong báo giới trong và ngoài nước, và đã được bình luận sâu rộng. Nhưng đây là hậu quả tất nhiên của thái độ phiến thuộc của đảng cộng sản Việt Nam đối với Trung Quốc.

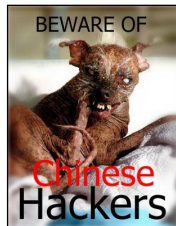
Trong cuộc chiến huynh đệ tương tàn khởi sự từ năm 1954 cho đến 1975, đảng cộng sản Việt Nam đã hoàn toàn phụ thuộc vào sự chỉ đạo của đảng cộng sản Trung Quốc. Ngay cả chiến thắng Điện Biên Phủ cũng là công trạng của Trung Quốc. Thảm họa Cải Cách Ruộng đất cũng do cố vấn Trung Quốc chỉ đạo. Đảng cộng sản Việt Nam chỉ biết áp dụng một cách mù quáng và máy móc tất cả những gì mà cố vấn Trung Quốc chỉ dạy.

Cuộc chiến năm 1979 ở biên giới Việt Trung, tại Cao Bằng, Lạng Sơn, là lời cảnh cáo đe nẹt đảng cộng sản Việt Nam phải tuân thủ những lời hứa cắt đất nhượng biển cho Trung Quốc.

Qua Hiệp ước biên giới năm 1999, Trung Quốc đã ép đảng cộng sản Việt Nam nhượng cho Trung Quốc 700 cây số vuông đất biên giới, trong đó có hai kỳ tích quan trọng của Việt Nam là ải Nam Quan và thác Bản Giốc.

Đây là món nợ mà đảng cộng sản Việt Nam đã đại đột chuốc lấy trong cái gọi là thống nhất đất nước trong bạo lực với bao nhiêu hy sinh.

Ngày 7-5-2009, Trung Quốc đơn phương tuyên bố chủ quyền đường lưỡi bò trên Biển Đông, bao gồm các đảo, đá chìm nằm trong vùng biển này. Chính quyền Việt Nam cũng chỉ phản ứng lầy lẹ, không dám lên án mạnh mẽ và quyết liệt xác nhận chủ quyền của mình trên những lãnh hải này.

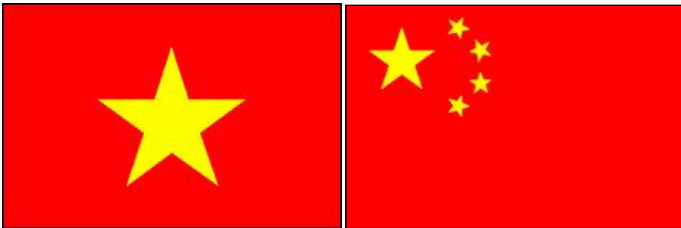
Tương lai nước Việt đen tối

Chính quyền Việt Nam đang mài mê ra sức đàn áp những tiếng nói yêu nước và xem việc phá hủy và đánh cướp những trang mạng là một thành tích vẻ vang. Họ cố tìm đôi tượng để tạo sự hận thù nhằm đánh lạc hướng dư luận. Họ đã "rắp tâm đè nén người ta, tham lấy của người ta, làm điều phi nghĩa... Mà còn lấy câu nói phải để tở toái đi, có khác gì lấy găm vóc phủ ngoài cái cành khô hay tượng đất mà bảo người ta đây là thần thánh đây" (*Cổ Học Tinh Quốc*).

Sự kiện tàu Bình Minh 02 bị sách nhiễu chỉ là hậu quả của chính sách qua sức thân thiện đến độ quy lụy của đảng cộng Việt Nam.

Tiền trình xâm thực của Trung Quốc đã được đảng cộng sản Việt Nam vô tình âm thầm hỗ trợ. Mặc dù thâm tâm của bộ chính trị đảng cộng sản Việt Nam không ưa gì chính sách bành trướng của Trung Quốc, nhưng họ đã bị há miệng mắc quai.

Chỉ cần nhìn vào quốc kỳ của nước Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam, thiên hạ cũng đoán ra được thân phận công hầu của đảng cộng sản Việt Nam. Cũng một nền đỏ, cũng cái sao vàng (đỉnh cao trí tuệ), chỉ cần thêm một con sao nhỏ thứ năm trên lá cờ Trung Quốc là Việt Nam bị xoá tên trên bản đồ thế giới.

Đảng cộng sản Việt Nam đã đem nhiều hệ lụy không mấy tốt đẹp đến cho nước Việt Nam. Lòng háo hức đánh đuổi thực dân và ước vọng thống nhất đất nước đã khiến cho đảng cộng sản Việt Nam quên đi sự toàn vẹn lãnh thổ của cha ông. Họ những tưởng đánh lừa được anh ba Trung Quốc, nhưng họ đã tự đưa đầu vào thông lọng cho anh ba xiết chặt.

Việc khai thác Bauxit ở Tây Nguyên đã chứng tỏ sức ép của Trung Quốc đối với chính quyền và đảng cộng sản Việt Nam. Kinh tế của Việt Nam hầu như lệ thuộc vào Trung Quốc. Gian hàng Việt Nam tại cuộc triển lãm quốc tế Thượng Hải năm 2010 tràn ngập hàng hóa của Trung Quốc. Văn hóa và nghệ thuật của Việt Nam chỉ thu vón vện vào kiên trúc tre và mây mốn thủ công nghệ.

Đại lễ Thăng Long 1000 năm để lộ một cách trắng trợn ảnh hưởng văn hóa Trung Quốc trên văn hóa Việt Nam. Từ đạo diễn phim ảnh cho đến lồng đèn treo trên các đường phố, tất cả đều mang bản sắc của Trung Quốc cả. Tinh thần Đinh Bộ Lĩnh rõ ràng đã "vui thú diên viên" rồi.

Quốc tế rất muốn ủng hộ Việt Nam nhưng đảng cộng sản Việt Nam đã cầm cổ tương lai của đất nước và dân tộc Việt Nam. Bao lâu đảng cộng sản Việt Nam còn cầm quyền thì bấy lâu Việt Nam sẽ tiếp tục phủ phục và tan biến vào văn hóa Đại Hán.

Nguyễn Gia Thường
(Brussels)

Thư trong nước :

Hạt giống dân chủ đã lớn lên và kết trái

Năm 2008 khi đang là sinh viên còn học ở Thành phố (Sài Gòn), tôi chứng kiến một số anh chị đã cầm tấm băng rôn ngay nhà hát thành phố. Tấm băng rôn họ cầm đã để lại trong tôi nhiều suy nghĩ. Những vòng tròn trên cờ Olympic thay thế bằng những chiến công số 8. Hành động của nhóm anh chị này đã khiến cho tôi, một người Triều Châu 5 đời ở Việt Nam có những cảm xúc mạnh. Tôi tìm hiểu và biết họ là những người thuộc Câu Lạc Bộ Nhà Báo Tự Do.

Sau đó thì chuyện chào đón đoàn rước được từ Trung Quốc chạy qua Việt Nam. Nhìn những người đi chào đón và một số ca sĩ tham gia việc này thì các hia của tôi bảo : "Sài Gòn đã mất tên bây giờ thì dân chúng mất hết đầu óc suy nghĩ và sắp đến là sẽ mất nước" . Mấy chế của tôi thì rầy hia tôi là nên kín miệng. Sau đó thì việc thi cử cuốn lấy tôi. Ra trường về lại quê nhà làm trong một bệnh viện. Tôi thấy hia của tôi nói có lý. (*hĩa : anh, chị : chị*).

Tôi trở lại trường học Đại học Y Dược chuyên khoa I nhằm lúc các bạn sinh viên thanh niên đi biểu tình chống nhà nước Trung Quốc xâm lấn lãnh thổ Việt Nam. Tôi không thể yên lặng được nữa cũng chẳng có các hia, các chế của tôi để nói chuyện hay cầm càn gì được. Tôi muốn nói lên cảm nhận của cá nhân tôi.

Năm 2008 từ một số các anh chị phản đối chuyện nhà nước Trung Quốc vi phạm lãnh thổ Việt Nam và vi phạm nhân quyền và sau đó bị đảng và nhà nước trấn áp. Đến giữa năm 2011 thì có hàng ngàn người đi biểu tình chống nhà nước Trung Quốc. Công khó ngày xưa của các anh chị trong Câu Lạc Bộ Nhà báo Tự Do bây giờ đã có kết quả. Họ giống lên hồi chuông và người dân thành phố đã thức tỉnh. Sáng chủ nhật hôm ấy, khi hia của tôi đưa máy chụp hình ra chụp nhóm người này trước nhà hát thành phố thì bị mấy anh công an đến xua đuổi và đòi thu máy nhưng sự kiện ngày 5-6-2011 cũng ở trước nhà hát thành phố chả có ai đòi thu máy. Công an cũng biết sợ người dân phản ứng.

Người ta có thể đàn áp một nhóm nhỏ ít người chứ không thể đàn áp một đám đông hàng ngàn người. Nhưng nếu không có sự can đảm của các anh chị ngày xưa ấy thì ai sẽ gieo những hạt mầm về dân chủ về quyền làm người cho thành phố này, cho đất nước này. Số phận của những người phản đối nhà nước Trung Quốc thì thật đau lòng : người bị tù, người đang chịu khủng bố, người đi lưu vong. Nhưng việc họ làm đã thức tỉnh hàng triệu con tim. Như vậy thì công khó của các anh chị Câu Lạc Bộ Nhà Báo Tự Do đã đem lại một kết quả hơn mong đợi của họ và của cả dân tộc.

Có một chị nào đó ở Hải Phòng, ngồi tại nhà căng khẩu hiệu : "Hoàng Sa Trường Sa là của Việt Nam" mà bị bắt đi tù. Thế nhưng ngày 5-6-2011 thì cái khẩu hiệu ấy tràn ngập trên đường phố Sài Gòn - Hà Nội. Tràn ngập trên các phương tiện truyền thông. Chị ấy đi tù vì khẩu hiệu này nhưng hành động đó đã đưa cái khẩu hiệu đến với cả đất nước. Không ai dám nói cái khẩu hiệu đó là sản phẩm phản động hay văn hóa ngoài luồng. Tôi cũng đã làm một khẩu hiệu như vậy treo trong phòng của tôi trong Ký túc xá Ngô Gia Tự.

Tôi kể cho các bạn nghe chuyện này : Tết vừa rồi, các hia các chế của tôi tìm về quê hương tổ tiên bên Trung Quốc. Đường đi vô cùng khó khăn, các hia, các chế tôi kể lại bà con của chúng tôi bên Hoa Nam nghèo khổ lắm. Rất nhiều người chưa biết biển là gì. Họ hàng nhà tôi than thở là chúng tôi tàn lác nhưng còn có tiền về quê thăm họ chứ họ không có tiền để đi đâu. Hia tôi thấy tội nghiệp bỏ tiền ra dẫn mấy ông bà cụ già đi ra coi biển cách nhà của họ 300 Km thôi. Khi thấy biển thì cú của tôi nói là giờ chết cũng được. Nghe thăm thương chưa các bạn. Cuộc sống của họ vô cùng điều linh.

Các bạn ơi, thức tỉnh đi các bạn ạ. Người dân Trung Quốc cũng bị chính nhà nước Trung Quốc bỏ rơi thì xá gì các bạn vốn bị người Trung Quốc coi khinh và cho là kẻ hay phản bội họ. Dòng họ của tôi đã 5 đời đi lưu vong rồi. Tôi ăn cơm Việt Nam, uống nước Việt Nam, dòng máu trong người của tôi là dòng máu Việt Nam như các bạn. Tôi không thèm học tiếng Quan Thoại. Tôi chỉ muốn nói tiếng Việt. Khi quân đội Trung Quốc tràn sang xâm lấn Việt Nam thì tôi sẵn sàng bỏ áo blu để cầm súng bảo vệ đất nước này. Đất nước hiền hòa tốt bụng che chở 5 đời dòng họ nhà tôi.

Các bạn ơi, chúng ta cần phải phân biệt dân nghèo ở Trung Quốc và tập đoàn tội ác đang cầm quyền ở Bắc Kinh nhé ! Cái tập đoàn tội ác đó gây nên nhiều thảm họa cho nhân dân Trung Quốc, như chúng ta đã phân biệt giữa nhân dân Việt Nam và tập đoàn cai trị cộng sản Việt Nam.

Khi tôi gõ những dòng chữ tâm sự này thì hình ảnh các anh chị Câu Lạc Bộ Nhà Báo Tự Do ở nhà hát thành phố năm 2008 đang hiện về trong ký ức của tôi. Cảm ơn các anh chị đã thấp sáng lên trong tôi niềm tin vào lòng yêu công lý và yêu quê hương Việt Nam.

Quách Tuấn Phương (Trà Vinh)

Thư viết của một sinh viên Hà Nội

CHÚNG TÔI KHÔNG NGÂY THƠ !

Ngày hôm nay, 05-06-2011, suốt hơn bốn tiếng đồng hồ biểu tình và một tuần trước đó, chúng tôi đã nhận được nhiều lời khuyên răn, nhắc nhở. Có lẽ phải viết cái note này gửi tặng quý vị.

Trước ngày biểu tình, trên nhiều diễn đàn, Facebook của các cá nhân, Facebook của thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã có nhiều người khuyên răn không nên biểu tình. Họ cho rằng đó là lời xúi giục của Việt Tân. Dạ xin thưa, ở xứ này, hiếm hoi lắm trên báo chí mới thấy từ "Việt Tân", còn hai từ "tàu lạ" thì xuất hiện liên tục. Và chúng tôi xuống đường vì chúng tôi không chấp nhận hành vi xâm lược của Trung Quốc, chủ nhân của những chiếc "tàu lạ" đó.

Nhiều anh chị cũng cho rằng chúng tôi bị bọn xấu lợi dụng, kích động. Cảm ơn anh chị đã lo cho chúng tôi. Chắc anh chị nghĩ chúng tôi dễ bị nhồi sọ quá. Mà anh chị cũng quên rằng ngoài cái đầu, chúng tôi còn có trái tim, còn biết xót xa khi nhân dân mình bị bắn chết ngoài biển Đông. Chúng tôi không thể để trái tim mình nguội lạnh bằng cách ngày ngày cầu nguyện : "tiền, chứng khoán, xe hơi, nhà lầu, túi xách, giày dép".

Khi chúng tôi xuống đường, mấy chị của hội liên hiệp phụ nữ liên tục khuyên răn. "Chuyện đó của nhà nước lo. Mấy em về đi. Biểu tình thì phải do nhà nước tổ chức chứ !". Dạ thưa các chị, cái Thành Đoàn năm chành ành bên Phạm Ngọc Thạch, nhà Văn hóa Thanh niên cũng nằm kế đó, cách lãnh sự quán Trung Quốc có vài chục bước chân thôi ạ. Bao nhiêu năm qua, đã có lần nào Thành Đoàn tổ chức cho chúng tôi một cuộc biểu tình chưa ? Nếu có chẳng là treo cờ sau xe, cùng Đàm Vĩnh Hưng làm từ thiện, uống trà xanh không độ thôi. Kiểu biểu tình ấy, chúng tôi xin nhường cho Thành Đoàn.

Chúng tôi làm phận sự một công dân, khi thấy kẻ thù xâm lược, chúng tôi phải lên tiếng. Chúng tôi có nhảy qua Singapore làm thay việc của tướng Vĩnh đầu mà quý vị phải lo. Khuyên răn không được thì các chị chuyển sang điều tra coi ai là kẻ cầm đầu cuộc biểu tình này. Với suy nghĩ các chị, hành vi biểu tình vô vụ lợi, nhiều nguy cơ như chúng tôi hẳn phải có lợi lộc gì đó mới đi, hoặc có kẻ nào xúi giục xúi dại thì mới vác xác ra đường. Hồi nào tới giờ, tôi nghĩ các chị bị tẩy não, ai dè các chị còn bị thay máu nữa.

Trên Facebook của tôi, có bạn khá giàu có, lấy chồng tây, đi xe hơi, ăn cheese cake, uống rượu vang lên than vãn. Biểu tình đã khiến các bạn ấy không đi spa được, không tập gym được, kẹt xe, biểu tình làm ảnh hưởng đến các bạn. Dù bạn nói đùa hay nói thật, tôi cũng thấy shock. Và tôi hiểu ra, với các bạn, ông chồng ngon, cái xe lành, nhà penthouse và rượu vang chất chồng thì cũng khó để các bạn từ bỏ mà xuống đường biểu tình. Và bởi chưng, các bạn tự thấy mình không liên quan gì đến hành vi xâm lược Trung Quốc, ngư trường đánh bắt của ngư dân.

Nếu ngày mai Trung Quốc không ở biển Đông nữa mà tràn vô Sài Gòn, các bạn cũng vẫn âm thân. Các bạn có thể đi Mỹ do gia đình bảo lãnh, đi Châu Âu theo chồng con và tiếp tục cuộc đời cheese cake, rượu vang, gym, massage, spa, chồng tây. Các bạn quên rằng các bạn vẫn ăn cá, ăn nước mắm. Con các bạn ăn cơm ở Việt Nam.

Ai trồng lúa, ai bắt cá, ai làm nước mắm cho bạn và con bạn ăn vậy?

Người được "khinh bỉ" nhất trước khi biểu tình có lẽ là hiệu trưởng trường Đại học Công nghiệp. Với công văn cấm sinh viên đi biểu tình, nổi nhục này của ông hiệu trưởng không biết bao giờ mới rửa nổi. Nhưng không sao, ông không lẻ loi. Ở cuộc biểu tình hôm nay, cùng đứng bên ông còn có giảng viên trường Đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn, cùng vị tướng hải quân nữa. Những người đáng tuổi cha chú của chúng tôi đứng đó, lặp lại những điều bà Phương Nga đã nói (có khi bà Phương Nga cũng lặp lại của ai đó, tôi đoán vậy).

Thưa các thầy, chúng tôi nghe đủ rồi. Các thầy cứ nói, cứ thuyết, rồi được gì ? Các thầy sẽ lên chức ư ? Hay được khen đã có công giải tán biểu tình ? Các thầy ạ, các thầy già rồi, thể cũng đủ cho một đời danh vọng rồi. Tôi không biết ngày đầu tiên cấp sách đi dạy, các thầy đã hứa với lòng mình điều gì ? Đào tạo một thế hệ tài đức hay đào tạo một thế hệ hèn nhát ? Thầy muốn chúng tôi học đại học xong, ôm đồng kiến thức cũ mèm đó đi làm mướn và cầm cúi làm mướn trọn đời, đừng ngược mặt lên, đừng nhìn xung quanh mình làm gì. Nếu Trung Quốc đến cảng Sài Gòn, chắc thầy vẫn còn ra ra khuyên chúng tôi về đi, họ mới ở cảng Sài Gòn, đã vào Dinh Độc Lập đâu mà sợ. Giờ thì tôi sợ thầy rồi đó !

Sáng nay khi chúng tôi xuống đường, những người từng tham gia biểu tình năm 2007 hoặc bị mời đi uống trà, hoặc bị canh gác. Họ còn phá sóng điện thoại tại khu vực biểu tình. Tôi nghĩ họ sai rồi. Tình yêu nước không truyền qua đường truyền internet hay điện thoại di động. Nó ăn sâu vào trong máu chúng tôi rồi, truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác. Dù nhạc sĩ Tuấn Khanh, nhà thơ Trần Tiên Dũng, nhà thơ Bùi Chát có bị đuổi ra khỏi Sài Gòn, chúng tôi vẫn xuống đường.

Chúng tôi xuống đường vì ông nội tôi từng là cảm tử quân, giờ chỉ có mộ gió. Chúng tôi xuống đường vì xung quanh chúng tôi, ai cũng có cha, chú, ông, bà đổ xương máu cho đất nước này. Chúng tôi xuống đường vì chúng tôi không chấp nhận hành vi ngang ngược của chính phủ Trung Quốc. Cách hành xử hàm hồ của họ có thể thành công ở Trung Quốc nhưng nó chắc chắn bị phản đối ở Việt Nam. Tôi thật nể phục một anh trung niên người miền Trung khi anh ta đặt câu hỏi cho những anh công an : "Nếu chiến tranh xảy ra, ai sẽ là người cầm súng đánh kẻ thù ? Chúng tôi hay các anh ? Để bảo vệ ai ? Bảo vệ con tôi, và con của các anh nữa!".

Cuộc biểu tình sáng nay tan từ trưa cũng nhờ vào phần lớn công lao chia rẽ nội bộ của mấy anh chị Thành Đoàn. Có thể nói dù không lãnh đạo thanh niên đi biểu tình nhưng Thành Đoàn rất xuất sắc trong việc dẫn dắt anh em ra về.

Viết đến đây, tôi thấy rung mình khi nghĩ về một cái vòng lẩn quẩn. Một sinh viên sau khi ra trường, hoặc làm cho Thành Đoàn rồi leo lên chức bí thư Đoàn và mang theo đồng tư duy ấy. Già rồi thì chắc lại ra thuyết phục thanh niên như bác tướng Hải Quân kia. Hoặc là tốt nghiệp xong rồi được giữ lại trường, lại thành ông giảng viên trường Nhân văn hoặc ông hiệu trưởng trường Công nghiệp.

Ồi giờ, thế thì tôi còn mong chờ gì ở quý vị nữa !

Lan Phương
(Hà Nội) 5.6.2011

Tham luận

Vì sao chúng ta cần đến tổ chức ?

Việt Hoàng

Công việc của tôi là kinh doanh, ba việc chính của kinh doanh là chọn hàng, mua hàng và bán hàng. Cả ba việc đó đều quan trọng như nhau, nếu sai sót bất cứ khâu nào cũng đều gặp thất bại. Kinh doanh là việc khó khăn và người làm kinh doanh phải hết sức thực tiễn, mọi sai lầm dù nhỏ đều phải trả giá bằng tiền.

tính trên với một tấm cao hơn vì "khách hàng" là cả dân tộc và bạn bè quốc tế. Một chính khách thật sự còn cần thêm một số đức tính khác như yêu nước, kiên nhẫn, bao dung, luôn biết lắng nghe và thấu hiểu người dân.

Vậy :

- Việt Nam ta có người yêu nước và trung thực không? Có. Rất nhiều là đảng khác.

- Việt Nam ta có người vị tha, bao dung và biết sống vì người khác không ? Có. Có nhiều người.

- Việt Nam ta có người có tầm nhìn (viễn kiến) không ? Có, nhưng không nhiều.

- Việt Nam ta có người biết yêu nước đúng cách, muốn thay đổi vận mệnh cho đất nước không ? Không nhiều lắm.

Nếu xét từng khía cạnh một thì Việt Nam không thiếu người yêu nước, bao dung, viễn kiến. Thế nhưng tại sao chúng ta vẫn không có những nhà chính trị xuất sắc ? Tại sao dân tộc ta vẫn đắm chìm trong lạc hậu và nghèo khó ? Tại sao Việt Nam vẫn chưa có được một tầng lớp chính trị tinh hoa, tầng lớp "nhân sự chính trị" hay "trí thức chính trị" đúng nghĩa, như ông Nguyễn Gia Kiểng đã nói ?

Rõ ràng là để trở thành một chính trị gia thật sự thì người đó phải hội đủ tất cả những yếu tố trên : yêu nước, bao dung, kiên nhẫn, biết chia sẻ, biết hy sinh vì dân tộc, có giấc mơ lớn và trung thực. Rất tiếc là người hội tụ đầy đủ những yếu tố trên không nhiều. Có thể họ chỉ thiếu một yếu tố thôi, như "tinh kiên nhẫn" chẳng hạn, thế là không thể đến đích, không thể trở thành một chính trị gia xuất sắc được.

Có thể nào trong một con người hội tụ tất cả những yếu tố trên không ? Hoàn toàn có thể ! Và chỉ trong một môi trường duy nhất : môi trường của tổ chức.

Vì sao ? Môi trường của tổ chức cho ta những gì ?

- Tổ chức cho ta lý tưởng và niềm tin. Nếu giấc mơ của bạn nhỏ nhỏ như muốn làm một chức quan thì bạn không cần đến tổ chức mà chỉ cần luôn lách rồi cũng sẽ đạt được ước mơ đó. Nhưng nếu giấc mơ của bạn lớn lao như muốn thay đổi số phận của cả một dân tộc, muốn làm tác nhân thay đổi lịch sử Việt Nam thì rõ ràng bạn phải cần đến tổ chức vì một lý do giản dị : không ai có thể làm nổi công việc đội đá vá trời một mình. Tổ chức là chỗ dựa tinh thần cho chúng ta, là nơi củng cố niềm tin cho chúng ta, bởi lẽ niềm tin phải được vun đắp và động viên thường xuyên. Sự cô đơn sẽ làm thui chột mọi ước mơ, nhất là những ước mơ lớn.

- Tổ chức cho ta sự kiên nhẫn. Bản thân sự kiên nhẫn là đặc tính riêng của những người làm chính trị. Quần chúng nhân dân không bao giờ có đủ sự kiên nhẫn, nhất là kiên nhẫn theo đuổi mục tiêu chính trị, vì họ có quá nhiều việc phải lo toan. Đã có nhiều nhân sĩ, những người lên tiếng đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam trước đây đã lui vào hậu trường sau một thời gian hoạt động có nhiều tiếng vang. Ngoài việc bị chính quyền gây sức ép, bản thân họ cũng cảm

Trong ba việc chọn hàng, mua hàng và bán hàng thì tôi nghĩ rằng bán hàng là việc tốn nhiều công sức và khó khăn nhất. Chuyện kinh doanh theo kiểu "tiền chao cháo múc", tức là giao hàng là lấy tiền ngay, trong thời buổi kinh tế thị trường mang tính toàn cầu hóa như hiện nay là điều không tưởng, nó chỉ xảy ra với những mặt hàng độc, hàng đang vào vụ, hoặc lúc "cháy hàng"... Còn thì thông thường các mặt hàng đều bán tiền chậm, kiểu gối hàng, lấy hàng mới thì trả tiền hàng cũ.

Khi đã bán hàng trả chậm, tức là cho người mua hàng nợ tiền thì việc thu tiền về rất là khó khăn, khó như "thả gà rồi đi đuổi". Nếu hàng đẹp và đúng thị hiếu người tiêu dùng thì việc đòi tiền sẽ rất dễ dàng, nhưng với những mặt hàng mà cạnh tranh nhiều thì ngoài việc giá cả hợp lý còn phải cần đến quan hệ tình cảm lâu dài và tốt đẹp với bạn hàng. Ngoài đức tính trung thực trong kinh doanh, theo tôi, còn một bí quyết nữa để thành công đó là hãy chịu thiệt một chút với khách hàng để đôi bên cùng vui vẻ. Đáng lý lãi mười, chỉ cần lấy về tám là được. Chi li và chắc lép quá cũng khiến đôi tác khó chịu. Ông bà mình cũng đã dạy "xời lời trời cho", "tham bát bỏ mâm", "tham thì thâm"...

Khi giao hàng trả chậm cho ai đó thì việc đầu tiên mà bạn phải làm là đặt câu hỏi "người này là ai ?", "anh (chị) ta có thể tin tưởng được không ?". Thứ tự ưu tiên sẽ là :

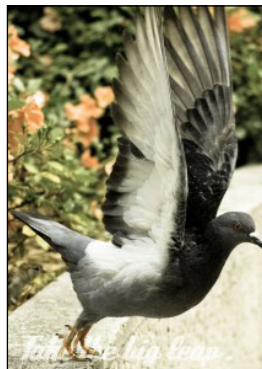
a) những người đã làm ăn với mình lâu dài, tức là đã có đủ uy tín vì đã có thời gian để kiểm chứng.

b) những người có gia đình nhà cửa, vợ con.

c) đối với những người mới kinh doanh thì phải có người bảo lãnh và chưa có tai tiếng gì.

Những người trẻ, chưa có gia đình, mới tập kinh doanh là đối tượng gặp nhiều khó khăn nhất khi đi lấy hàng. Hoặc là họ phải nhờ người bảo lãnh hoặc họ phải làm kiểu cò con, lấy hàng ít một, rồi dần dần xây dựng uy tín. Trong kinh doanh thì hai yếu tố quan trọng hàng đầu đó là năng lực và uy tín. Thiếu một trong hai thứ này thì không thể kinh doanh thành công, nhất là uy tín. Uy tín của con người (hay uy tín của một tổ chức) cũng như thương hiệu một công ty là những thứ không thể vay mượn mà phải tự xây dựng. Muốn tạo dựng một uy tín hay thương hiệu thì phải cần có thời gian.

Như vậy, một tổ chức chính trị cũng như một công ty kinh doanh, muốn có uy tín thì phải có thời gian để tạo dựng. Tổ chức đó phải trung thực, bao dung và đồng thời phải có phương pháp hay bí quyết để dành thắng lợi. Một người kinh doanh thành công là người có tầm nhìn, dám nghĩ dám làm, giao tiếp giỏi, thực tiễn, tôn trọng khách hàng, biết mình biết người. Một người làm chính trị giỏi cũng cần phải có những đức

thấy cô đơn và mất kiên nhẫn vì cảm thấy con đường dân thân cho lý tưởng quá gian nan mà sức người thì có hạn nên đành bỏ cuộc.

Nhiều nhân sĩ ở hải ngoại cũng vậy, họ cảm thấy mệt mỏi và thất vọng sau một thời gian hoạt động cá nhân, rồi lặng lẽ rút vào bóng tối, thỉnh thoảng có sự kiện gì đó họ viết một vài bài báo rồi nhanh chóng rơi vào quên lãng.

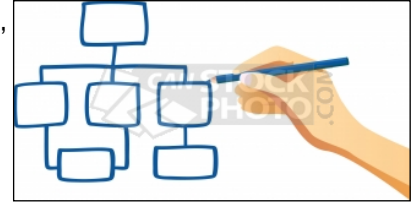
- Tổ chức giúp chúng ta sàng lọc ý kiến và sản xuất ý kiến. Một người dù uyên bác đến đâu cũng có lúc sai lầm, nhưng nếu người đó có tổ chức thì ý kiến của họ trước khi đưa ra công chúng đã được những người trong tổ chức góp ý. Những người trong tổ chức sẽ nhận xét đánh giá trên tinh thần thẳng thắn, bao dung và mang tính xây dựng, vì vậy sẽ tránh cho người đó những sai lầm không đáng mắc phải. Tổ chức là nơi sản xuất ra ý kiến, những trao đổi thường xuyên trong nội bộ sẽ làm phát sinh ra nhiều ý kiến hay và ý tưởng mới. Rất nhiều bài viết của tôi là sự tổng hợp những ý kiến và tranh luận trong nội bộ của Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên.

- Tổ chức cho ta kiên thức, sự khôn ngoan và tầm lòng bao dung. Những trao đổi trong nội bộ của một tổ chức khiến kiên thức của các thành viên tăng lên rõ rệt, đến mức khiến nhiều người ngạc nhiên. Trong cuộc hội luận trên mạng với Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên, do báo điện tử Dân Luận tổ chức, đã có những thành viên của Tập Hợp rất ít viết báo hay tham gia các cuộc tranh luận nhưng kiên thức chính trị của họ đều rất thuyết phục... Những ý kiến chủ quan mang nặng cảm tính hay cực đoan đều không có chỗ đứng trong một tổ chức đứng đắn. Không phải tự nhiên mà có lần tôi đã nói rằng quan điểm của Tập Hợp về "hòa giải và hòa hợp dân tộc" là khoan dung tuyệt đối, tôn trọng nhau tuyệt đối, nhìn nhận mọi người Việt Nam với bất cứ chính kiến nào cũng là anh em tuyệt đối. Tôi cảm nhận được và tin vào điều này sau một thời gian tham gia vào Tập Hợp.

- Tổ chức cho ta sự khiêm tốn và nghiêm túc. Nếu không nghiêm túc, khiêm tốn và nêu cái tôi trong mỗi người quá lớn (thật ra là quá bé) thì chúng ta không thể tham gia vào một tổ chức. Sẽ có những tranh luận nội bộ, có lúc sẽ gay gắt vì lời qua tiếng lại, nếu lúc đó chúng ta không có đủ tự tin hay nóng giận thì khó giữ được hòa khí và rồi bất đồng hay việc từ bỏ tổ chức sẽ phải đến. Bình tĩnh trong mọi tình huống là bản lĩnh của người làm chính trị, môi trường tổ chức là nơi giúp ta rèn luyện đức tính đó. Đúng như ông Nguyễn Gia Kiểng nói, để trở thành một "trí thức chính trị" thì ít nhất phải có hai điều kiện, thứ nhất là phải có ước mơ lớn và thứ hai là phải sống thành thực với chính mình. Mọi sự giả dối hay miễn cưỡng đều không tồn tại trong môi trường tổ chức.

- Tổ chức cho chúng ta biết yêu nước thế nào là tốt nhất. Yêu nước có trăm nghìn cách yêu nước khác nhau. Người Việt Nam hầu hết là yêu nước nhưng không phải ai cũng biết yêu nước đúng cách. Nếu biết yêu nước đúng cách thì bây giờ Việt Nam không

nước không ? Tôi tin là có, và thậm chí nhiều là đảng khác. Họ chỉ biết hy sinh và công hiến mà không đòi hỏi bất cứ cái gì cho bản thân và gia đình. Họ

xứng đáng được kính trọng. Thế nhưng lòng yêu nước của họ đặt không đúng chỗ, họ không biết yêu nước đúng cách nên suốt đời họ phải khổ và cả dân tộc Việt Nam phải chịu khổ, chịu nhục như họ. Vì vậy mới có câu "nhiệt tình cộng với ngu dốt thành phá hoại".

Thế nào là biết yêu nước đúng cách ? Chủ đề này sẽ còn phải tranh luận nhiều. Theo ý tôi thì một tổ chức chính trị "biết yêu nước đúng cách" là một tổ chức phải hướng về tương lai, tổ chức đó phải có tư tưởng tiên bộ và đúng đắn để chỉ đường dẫn lối. Tổ chức đó phải có một đội ngũ cán bộ có phẩm chất và quyết tâm cùng với một lộ trình, một kế hoạch cụ thể để có thể đi đến thắng lợi cuối cùng. Một người "biết yêu nước đúng cách" là phải tham gia vào một tổ chức "biết yêu nước đúng cách".

Đơn giản như vậy nhưng đến bây giờ người Việt chúng ta vẫn chưa ý thức được điều đó. Có những ngộ nhận cần thay đổi, đã có những ý kiến cho rằng "làm cách mạng" thì chỉ cần hành động (bằng cách xuống đường biểu tình) mà không cần đến lý thuyết, phương pháp hay tổ chức làm gì (?), hoặc một đám đông vài nghìn người là quan trọng hơn một nhà tư tưởng vì có thể dẫn đến thành công cho một cuộc cách mạng... Nếu đúng thế thì Lưu Bang không phải hạ mình ba lần đến lều cỏ của Khổng Minh để mời ông ra làm quân sư cho mình. Đây chỉ là một vị quân sư (một mưu sĩ), trong khi một nhà tư tưởng thì tầm nhìn của họ còn cao hơn các vị quân sư này rất nhiều lần. Châu Âu tiên bộ vượt bậc và bỏ xa thế giới là nhờ phong trào Khai Sáng của các nhà tư tưởng trong thế kỷ 18.

Một đám đông nếu không có người gắn kết thì làm sao họ đoàn kết lại với nhau để tạo thành sức mạnh ? Chúng ta phải tâm niệm rằng "suy nghĩ phải luôn đi trước hành động", chúng ta cần học hỏi về phương pháp đấu tranh, về văn hóa chính trị, về văn hóa của tổ chức... Có vậy chúng ta mới có kiên thức về lĩnh vực chính trị. Khi có kiên thức và hiểu biết về chính trị thì chúng ta mới có được niềm tin vào chiến thắng sau cùng và rồi nhờ đó mà chúng ta có được sự dũng cảm để tranh đấu với hiện tại. Đúng như Kant, nhà tư tưởng lỗi lạc của Đức trong thế kỷ 18, đã nói "*trí thức làm nên dũng khí. Hãy can đảm sử dụng trí thức của chính mình*".

Biết yêu nước đúng cách và dẫn dắt lòng yêu nước của người dân luôn là nhiệm vụ khó khăn nhưng là việc làm bắt buộc của thành phần trí thức tinh hoa, thành phần trí thức chính trị. Cho đến bây giờ Việt Nam vẫn chưa có thành phần "trí thức chính trị" đúng nghĩa. Việc xây dựng và hình thành tầng lớp nhân sự chính trị này là việc làm cấp bách và không thể trì hoãn được. Số phận của một dân tộc là được sống trong vinh quang hay tủi nhục đều do tầng lớp này quyết định.

Việt Nam đã từng có một vị tiền bối lỗi lạc là cụ Phan Châu Trinh, người tiên phong, người đã cố gắng làm hết sức mình để thực hiện giấc mơ thay đổi văn hóa của người Việt, để từ đó thay đổi số phận của cả dân tộc Việt Nam chứ không chỉ dừng lại ở việc giành độc lập cho Việt Nam. Giấc mơ của cụ đã không thành, cụ đã thất bại trong cô đơn. Tuy nhiên con đường cụ đi, giấc mơ

nghèo và tụt hậu như vậy. Những người cộng sản bây giờ thì "không còn gì để nói", nhưng thế hệ những người cộng sản trước đây (trong đó có bố tôi, một đảng viên với 40 năm tuổi đảng) có yêu

chưa thành hiện thực của cụ đang được tiếp tục bởi một vị hậu bối xuất sắc đó là ông Nguyễn Gia Kiểng và một tổ chức chính trị mà ông đã góp phần sáng lập : Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên.

Ngoài việc tập trung xây dựng một tổ chức chính trị đứng đầu với một cương lĩnh chính trị mang tính thời đại để làm nơi hội tụ cho những con người Việt Nam ưu tú muốn làm tác nhân thay đổi lịch sử thay vì chỉ là tiếng nói của lương tâm, bản thân ông Nguyễn Gia Kiểng và Tập Hợp còn có một tham vọng lớn, rất lớn đó là góp phần hình thành nên tầng lớp trí thức chính trị (hay nhân sự chính trị) cho Việt Nam. Đây sẽ là thành phần trí thức chính trị tinh hoa của dân tộc, những người biết yêu nước, biết hy sinh, biết bao dung, có viễn kiến, có ước mơ lớn và sống trung thực. Tiếng nói của họ sẽ định hình và giúp cho người dân biết cách để chọn lựa chế độ chính trị và nhân sự lãnh đạo Việt Nam trong tương lai. Tôi tự hào khẳng định rằng Tập Hợp là tổ chức chính trị có nhiều "trí thức chính trị" nhất so với các tổ chức chính trị khác, kể cả đảng cộng sản Việt Nam.

Ước mơ lớn lao của Tập Hợp có thể trở thành hiện thực hay không ? Chúng ta có thể thay đổi được số phận của dân tộc Việt Nam hay không ? Câu trả lời là hoàn toàn có thể, nhưng không dễ dàng. Với một điều kiện là giới trí thức Việt Nam phải dần dần làm tiên phong.

Đâu là những rào cản để Việt Nam có được đội ngũ nhân sự chính trị đúng nghĩa này ? Đầu tiên là từ chính di sản của lịch sử, từ nền văn hóa Khổng giáo. Suốt chiều dài lịch sử, Việt Nam chưa bao giờ có tầng lớp chính trị đứng đầu. Thành phần trí thức (sĩ phu) sinh ra là để phục vụ cho một ông vua nào đó chứ bản thân họ chưa bao giờ nhìn nhận rằng chính họ mới là người lãnh đạo và dẫn dắt nhân dân. Sau khi giành được độc lập năm 1945, những thành phần ưu tú của dân tộc đã bị đảng cộng sản triệt hạ gần hết với khẩu hiệu "Trí, Phú, Địa, Hào đào tận gốc tróc tận rễ" và những trí thức du học cũng phải chịu số phận tương tự qua vụ án "Nhân văn giai phẩm".

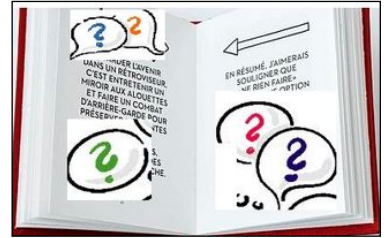
Đảng cộng sản Việt Nam với 66 năm cầm quyền đã làm cho người dân lẫn trí thức kinh sợ những việc đáng lẽ rất trong sáng, cao đẹp và cần được khuyến khích đó là làm chính trị, dần dần cho chính trị. Cứ nhắc đến việc "làm chính trị" hay "động cơ chính trị" là mọi người đều thấy cảnh giác, ghê sợ và xa lánh như là việc làm xấu xa và đồi bại. Những ai hoạt động chính trị chống lại chính quyền cộng sản đều bị trừng phạt nặng nề, nếu không lãnh án tử hình thì cũng tù chung thân, hay hàng chục năm tù. Trong khi đó những tội phạm hình sự (cướp của, giết người) thì cứ nhờn nhờ, nếu bị bắt chúng có thể được tha bổng dễ dàng nếu biết dút lót.

Việc nhồi nhét tư tưởng Mác-Lênin và chủ nghĩa cộng sản đã làm cho mọi thành phần nhân dân nhất là giới sinh viên chán ghét bất cứ một thứ chủ nghĩa chính trị nào, và làm cho người dân thờ ơ với các giá trị cao đẹp của nhân loại. Từ đó nảy sinh chủ nghĩa luôn lách.

Chủ nghĩa luôn lách ngày nay đã trở thành chủ nghĩa chỉ đạo mọi người, từ các cấp lãnh đạo đến thứ dân. Thứ chủ nghĩa quái dị này đã làm hủy hoại đi tất cả những gì tốt đẹp nhất trong mỗi con người, nó làm băng hoại đạo đức và chuẩn mực của toàn xã hội. Mỗi người chỉ còn biết đến bản thân mình và sẵn sàng chà đạp lên người khác để sống. Trong

cuộc chơi này thì một người chống lại mọi người (bằng cách dút lót, chạy chọt để được việc cho mình) và mọi người sẽ chống lại mỗi người (những người có quyền luôn tìm cách hạ người khác để tư lợi), rốt cục tất cả đều thất bại.

Ông Nguyễn Gia Kiểng rất đúng khi cho rằng "chủ nghĩa luôn lách" còn nguy hại hơn cả "chủ nghĩa cộng sản". Một đất nước mà ai cũng luôn lách giới, ai cũng khôn cả thì tương lai đất nước đó sẽ đi về đâu ?

Một thành phần có đóng góp quan trọng cho việc hình thành tầng lớp nhân sự chính trị đó là tầng lớp trí thức doanh nhân. Tiếc thay giới doanh nhân Việt Nam ngày nay đều có quyền lợi dính dáng đến chính quyền nên họ không thể vượt lên một tầm cao để có thể trở thành "trí thức chính trị", hy vọng thời gian sẽ thay đổi được tư duy của họ.

Những biến động gần đây trên Biển Đông đang phá vỡ thế trận "đi với Trung Quốc để cứu đảng" của chính quyền Việt Nam. Trước sự ngang ngược ngày càng gia tăng của hải quân Trung Quốc, qua việc tàu hải giám của họ đã vào sâu trong lãnh hải của Việt Nam và tấn công tàu thăm dò dầu khí Bình Minh 2 và Viking 2, khiến Việt Nam phản ứng gay gắt chưa từng có.

Ngày 5-6-2011 chính quyền Việt Nam đã bật đèn xanh cho các cuộc biểu tình phản đối Trung Quốc tại Hà Nội và Sài Gòn. Dù chính quyền Việt Nam thật sự bức xúc trước hành động của Trung Quốc, hay họ đang cố tình đánh lạc hướng chú ý của dư luận trong nước vì các vấn đề nổi cộm như lạm phát, thất nghiệp... thì sự kiện này cũng đang gây ra nhiều bất lợi và hệ lụy cho đảng cộng sản Việt Nam. Nó chứng tỏ một điều là chính quyền Việt Nam quá nhu nhược và hèn nhát trước ông hàng xóm to xác nhưng xấu tính. Các cấp lãnh đạo của đảng cộng sản Việt Nam không dám lên tiếng vì sợ Trung Quốc "dạy cho một bài học" nữa.

Rõ ràng là chính quyền Việt Nam khó lòng chống chọi với dã tâm của Trung Quốc. Vì độc tài, không có dân chủ nên chính quyền không thể đoàn kết các tầng lớp nhân dân. Vì tham nhũng hoành hành nên nhà nước không thu được thuế, ngân sách trống rỗng vì vậy không có tiền mua vũ khí để bảo vệ tổ quốc. Ai cũng rõ một điều đơn giản là không thể nào bảo vệ tổ quốc chỉ bằng sự phẫn nộ và lòng yêu nước mà phải có thực lực, có sức mạnh quân sự. Việt Nam cũng không có hậu thuẫn của quốc tế (đứng đầu là Mỹ) cũng vì thế chế chính trị độc tài. Việt Nam thường xuyên lên tiếng chỉ trích Mỹ và Châu Âu là "can thiệp vào công việc nội bộ của Việt Nam", giờ đây trước sức ép của Trung Quốc, Việt Nam tha hồ mà tự xoay sở, sẽ chẳng ai muốn "can thiệp" vào làm gì. Nước Nga thì đã trở nên quá thực tiễn, hễ ai có tiền thì chơi.

Nguy cơ và thách thức đối với dân tộc Việt Nam từ Trung Quốc là có thật và hiện hữu ngày càng rõ ràng. Giới trí thức tinh hoa của Việt Nam phải đứng cảm đứng dậy để đảm nhận trọng trách lãnh đạo đất nước. Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên sẽ luôn sẵn sàng để đồng hành cùng quý vị.

Việt Hoàng
(Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên)

Đảng cộng sản Việt Nam phải chọn lựa

Nguyễn Văn Huy

Theo dõi những diễn biến gần đây trên Biển Đông, dư luận trong và ngoài nước đều thấy đảng cộng sản Việt Nam đang gặp bởn rồi. Nên có thái độ nào trước những khiêu khích ngày gia tăng và càng càng trắng trợn của Trung Quốc trong vùng đặc quyền kinh tế và thềm lục địa Việt Nam ?

Nhắc lại, ngày 26-5-2011, ba tàu tuần tiểu Trung Quốc đã tấn công tàu thăm dò địa chấn Bình Minh 02 của Tập đoàn dầu khí quốc gia Việt Nam (PetroVietnam) đang làm việc bình thường trong phạm vi thềm lục địa 200 hải lý của Việt Nam. Hai tuần lễ sau, ngày 9-6-2011, hai tàu tuần tiểu khác và một tàu đánh cá Trung Quốc đã xâm nhập vào vùng biển chủ quyền của Việt Nam và phá hoại tàu dò tìm địa chấn Viking 02. Trước những khiêu khích này, người ta chờ đợi rất nhiều vào những phản ứng của chính quyền cộng sản Việt Nam.

Như thường lệ, bà Nguyễn Phương Nga, người phát ngôn bộ ngoại giao Việt Nam, lên tiếng phản đối và xác nhận chủ quyền của Việt Nam trên vùng tranh chấp. Nói chung rất là yếu ớt, một phản ứng không có phản ứng. Không có một triệu tập nào đối với đại sứ quán Trung Quốc tại Hà Nội. Chỉ có một cuộc gặp mặt giữa đại diện bộ ngoại giao Việt Nam và đại diện đại sứ quán Trung Quốc tại Hà Nội để bày tỏ lập trường của phía Việt Nam về sự việc trên. Nắm rõ sự yếu đuối của Hà Nội, người phát ngôn bộ ngoại giao Trung Quốc nói đó là việc làm bình thường và hợp lý ở khu vực biển thuộc thẩm quyền và quyền tài phán của Trung Quốc và còn yêu cầu Việt Nam tránh tạo ra những sự cố mới.

Ngược lại, phản ứng của dân chúng Việt Nam thì rất rõ ràng : không công dân nào chấp nhận bị Trung Quốc chèn ép mãi. Hàng ngàn thanh niên đã xuống đường biểu tình trước các đại sứ quán tại Hà Nội và tòa tổng lãnh sự Trung Quốc tại Sài Gòn trong những ngày 26-5 và 9-6. Dư luận đã rất ngạc nhiên trước sự hăng say và nồng nhiệt của những thanh niên thiếu nữ xuống đường này. Càng ngạc nhiên hơn là nội dung của những biểu ngữ được trưng ra : "Dậy mà đi, núi sông đang gọi", "Trường Sa và Hoàng Sa là máu của Việt Nam", "Trường Sa và Hoàng Sa thuộc chủ quyền của Việt Nam", "Phản đối đường lưỡi bò phi pháp", "Công lý và hòa bình trên Biển Đông", "Phản đối Trung Quốc gây hấn", "China hàng xóm to xác xấu tính", v.v.

Nhớ lại ba năm trước đây (2008), bà Phạm Thanh Nghiên và các ông Nguyễn Xuân Nghĩa, Vũ Hùng, Phạm Văn Trội đã chỉ treo biểu ngữ : "Trường Sa và Hoàng Sa là của Việt Nam" trước cửa nhà mình và trên một thành cầu nhỏ ở Hà Nội đã bị hành hung và bị kết án nặng nề (đền hôm nay vẫn còn ngồi tù).

Quan sát kỹ hơn, giới thông thạo tin cho biết những người biểu tình đã chỉ phản ứng khi được cho phép, điều này càng củng cố nguồn tin hậu trường là do đoàn thanh niên cộng sản tổ chức. Một vài thí dụ cụ thể, những cuộc biểu tình này đã không được hỗ trợ và không được tiếp tục trong những ngày kế tiếp, chúng chỉ được diễn ra trên một vài khu vực nhất định và đã tự kết thúc khi hết giờ làm việc của cán bộ an ninh giữ gìn trật tự. Qua những hình ảnh được phổ biến trên mạng internet, chỉ những biểu ngữ viết tay trên giấy A3 có vẽ tự nhiên, còn những biểu ngữ căng trên các băng vải (banderole) đỏ với những dòng chữ vàng ngay ngắn như "Trung Hoa vĩ đại xử sự tầm thường", "Trường Sa và Hoàng Sa là của Việt Nam", "Trung Quốc hãy thực hiện tuyên bố về ứng xử các bên ở Biển Đông"... có vẻ như đã được chuẩn bị sẵn từ trước, do đó mang tính gượng gạo. Tại sao chính quyền cộng sản không công khai đứng ra tổ chức chống Trung Quốc mà núp bóng "sự phản nộ của dân chúng bất mãn" ? Đó là một câu hỏi cần làm sáng tỏ.

Cách đây một năm cũng đã xảy ra một trường hợp tương tự, khi tàu thuyền đánh cá Việt Nam bị hải quân Trung Quốc bắn giết và tịch thu

dụng cụ đánh cá, Hà Nội cũng đã làm ngơ cho dân chúng bắt măn xuống đường phản đối, khi Bắc Kinh ngừng bắt giữ ngư dân và ngừng xâm phạm lãnh hải Việt Nam thì những cuộc xuống đường cũng ngừng. Những dẫn chứng cụ thể này cho thấy chính quyền cộng sản Việt Nam đã chỉ núp sau phản ứng của dân chúng bắt măn để làm áp lực với Trung Quốc, chứ không dám bày tỏ trực tiếp sự bất măn.

Những giải thích sau đó của các cấp chính quyền hay giới chức chuyên ngành về những vi phạm lãnh hải của Trung Quốc càng không thuyết phục được ai. Người ta có cảm tưởng như chính quyền cộng sản Việt Nam đang sợ sệt một cái gì đó. Tất cả mọi giải thích của các cấp chính quyền, kể cả những người đã thôi nắm giữ những chức vụ quan trọng, viện dẫn đủ mọi lý do để biện bạch cho sự hèn nhát của mình trước những hành vi xâm phạm lãnh hải Việt Nam của Trung Quốc hơn là lên án trực tiếp.

Trả lời báo Tuổi Trẻ ngày 7-6-2011, trung tướng Nguyễn Chí Vịnh cho rằng "việc tàu chấp pháp của nước ngoài vào sâu trong thềm lục địa của Việt Nam để hoạt động mang tính chất pháp luật là hiếm có trong quan hệ trên biển. Việc này vừa gây thiệt hại kinh tế cho Việt Nam vừa là một hành động bạo lực dưới danh nghĩa dân sự". Trước hành động khiêu khích của tàu chiến Trung Quốc xâm nhập vào hải phận và cắt dây cáp dò tìm địa chấn của tàu dân sự Bình Minh 02, không ai hiểu ông ta muốn nói gì và chính quyền cộng sản Việt Nam sẽ phản ứng như thế nào.

Trước đó, ngày 6-6-2011, trả lời Nguyễn Hưng, phóng viên vnexpress, ông Trần Công Trục, cựu trưởng ban biên giới chính phủ, giải thích như sau : "Trung Quốc đang thử thách lòng kiên nhẫn, sự chịu đựng từ phía các lực lượng Việt Nam. Chỉ cần mình mất tinh táo, bình tĩnh, sử dụng vũ lực thì họ sẽ lấy cái cơ đó để tiến hành các hoạt động ở mức độ quân sự. Cái quan trọng nhất là chúng ta phải bình tĩnh, kiềm chế, tiếp tục hành xử đúng theo quy định, thủ tục pháp lý. Nếu mình làm đúng như vậy thì lẽ phải thuộc về mình, không có gì phải sợ". Không ai hiểu chính sách nín thở qua sông của chính quyền cộng sản Việt Nam hiện nay nhắm vào mục đích gì ?

Qua những giải thích vừa kể, mọi người ta đều thấy chính quyền cộng sản Việt Nam sợ Trung Quốc : sợ bị chiếm thêm đất đai và lãnh hải. Nỗi sợ này không phải mới đây, nó bắt đầu từ năm 1956 khi Hồ Chí Minh ban hành chính sách dân tộc tự trị (bất chúc chính sách dân tộc tự trị của Trung Quốc) : các sắc tộc thiểu số sinh sống dọc vùng biên giới phía bắc đã đồng loạt ký kết những hiệp ước xin sát nhập vào lãnh thổ Trung Quốc. Trong thời gian xây dựng tuyến đường sắt xuyên biên giới tại Lạng Sơn trong thập niên 1960, ai Nam Quan đã lọt vào tay Trung Quốc. Sau cuộc chiến biên giới 1979, phần lãnh thổ của Việt Nam trên thác Bản Giốc đã bị Trung Quốc chiếm hữu, quần đảo Hoàng Sa bị chiếm năm 1974, nhiều đảo và đá chìm trên quần đảo Trường Sa bị chiếm trong các năm 1988 và 1992. Năm 2010, Bắc Kinh tuyên bố Biển Đông là vùng lợi ích cốt lõi của Trung Quốc và đưa ra đường 9 đoạn (đường lưỡi bò) chiếm hơn 80% Biển Đông để mô tả yêu sách của Trung Quốc trên vùng biển Đông Nam Á, trong đó bao gồm toàn bộ thềm lục địa Việt Nam. Còn gì để nhân nhượng ?

Cũng nên biết vào cuối tháng 4-2010, các tàu tuần tiểu của Trung Quốc đã xâm nhập vào lãnh hải và đã bị tàu chiến và máy bay chiến đấu Malaysia rượt đuổi liên tục trong suốt 17 giờ và phải bỏ chạy. Hai tháng sau, các tàu đánh cá của Trung Quốc xâm nhập vào lãnh hải và đã bị hải quân Indonesia bắt giữ và chỉ được trả tự do sau khi cam kết không vi phạm lãnh hải của Indonesia nữa. Đầu tháng 3 năm nay, các tàu đánh cá và tuần tiểu Trung Quốc lờn vờn quanh khu vực đảo

Palawan đã bị hải quân và không quân Philippines xua đuổi ra khỏi khu vực. Những vi phạm lãnh hải này không phải tình cờ, Trung Quốc đang dò thám khả năng phong thủ và quyết tâm của từng quốc gia đang có tranh chấp với Trung Quốc trên Biển Đông. Trừ Việt Nam, các tàu thuyền Trung Quốc đều rút lui khi gặp phản ứng.

Không biết thái độ khiếm nhục trước Trung Quốc này là một chính sách của đảng và nhà nước cộng sản Việt Nam hay chỉ là chủ trương của một vài người có quyền thế trong nội bộ đảng cộng sản ? Cho đến nay không một ai trong ban lãnh đạo đảng và nhà nước công khai lên tiếng chống đối Trung Quốc xâm phạm hải phận Việt Nam, kể cả những cấp chỉ huy công an và quân đội đương nhiệm. Sự im lặng trước sự chèn ép ngày càng leo thang của Trung Quốc rất là khó hiểu.

Biển lặng trước cơn giông ? Chắc chắn là không, vì trong thực tế không ai quan tâm đến chuyện này. Mất đất hay mất biển không phải là ưu tư của những cấp cán bộ đương quyền, bằng chứng là họ vẫn tiếp tục tham nhũng, ăn chơi trác táng và đi du lịch nước ngoài. Công an và quân đội vẫn tiếp tục làm kinh doanh, ngành an ninh vẫn tiếp tục không chế và bắt bớ người khác chính kiến. Sự im lặng này rất không bình thường vì nếu Việt Nam lọt vào quỹ đạo không chế của Trung Quốc, sẽ không còn ai có thể muốn làm gì thì làm, kể cả những cấp lãnh đạo đương quyền chấp nhận sự không chế của Trung Quốc.

Chỉ những người đã rời khỏi bộ máy đảng và nhà nước, tức những người đang nghỉ hưu không còn gì để mất, mới dám lên tiếng phản đối :

- Ông Nguyễn Trọng Vĩnh, cựu trung tướng và cựu đại sứ Việt Nam tại Bắc Kinh từ 1974 đến 1987, nói : "Tôi cho là nhu nhược ! Chúng ta quá nhu nhược cũng lại quá tin vào những lời của những người Trung Quốc nói. Quá tin vào 16 chữ vàng và 4 tốt của họ ("Láng giềng hữu nghị, hợp tác toàn diện, ổn định lâu dài, hướng tới tương lai"), họ cứ việc lấn tới mà chúng ta thì không đấu tranh. [...] Ta có đầy đủ tư liệu, cứ liệu lịch sử cũng như pháp lý có giá trị mà không đưa ra công khai cho thế giới biết..."

- Ông Nguyễn Quốc Thước, cựu đại biểu quốc hội ba nhiệm kỳ và cựu ủy viên trung ương đảng, nhận xét : "Thái độ của nhà nước mình qua bà Phương Nga chưa đủ sức mạnh để phản đối một cách mạnh mẽ hơn. Cái này phải là tiếng nói của đảng, của nhà nước, tiếng nói của các đoàn thể, các nhà khoa học, các nhà trí thức, các nhà yêu nước. 84 triệu dân phải có thái độ kiên quyết là không thể chấp nhận nó xảy ra như vậy. [...] Không những chính sách mềm mỏng trong ngoại giao khiến Trung Quốc có cơ hội lấn lướt Việt Nam mà từ lâu nước này đã dùng con bài kinh tế và mua chuộc quan chức cao cấp để lũng đoạn nhà nước Việt Nam. Vụ khai thác bauxite là một ví dụ thật lớn vẫn âm ỉ cháy bỏng trong lòng người dân và trí thức..."

- Ông Tống Văn Công, cựu tổng biên tập báo Lao Động, cho biết : "[...] Chuyện nó gây hấn mình liên tục như vậy (mà mình vẫn) tự nhiên cho nó thuê đất rừng. Nghe thấy thật quái lạ . Rồi những nhà máy điện cũ mềm nó sắp vắt đi thì nó tháo ra nó bán cho mình... Nhập siêu với Trung Quốc là một hình thái tân công kinh tế để giữ con át chủ bài của Bắc Kinh. Ngày nào Việt Nam còn lệ thuộc Trung Quốc về kinh tế thì ngày ấy khó lòng cho một kế hoạch tự chủ về chính trị cũng như chính sách đối ngoại với nước này".

Sự dụng dưỡng cán bộ nhà nước, quân đội và công an làm ăn với Trung Quốc dẫn đến tình trạng bị mua chuộc hay móc ngoặc của Trung Quốc nhằm tiêu diệt sức chiến đấu của dân tộc Việt Nam. Nhìn lại mọi sinh hoạt của đất nước, không một nơi quan trọng nào không có bàn tay của Trung Quốc nhúng vào, từ trung ương đến địa phương, từ các cấp đảng ủy trung ương đến các cấp đảng ủy địa phương, từ công an đến quân đội, tất cả đều bị mua chuộc. Các công ty Trung Quốc đã trúng thầu gần hết những đại chương trình xây dựng hạ tầng cơ sở, từ các công trường xây dựng đường sá, cầu cống, phi trường, bến cảng, điện nước đến trồng cây gây rừng, xuất nhập khẩu nguyên nhiên vật liệu và hàng

hóa tiêu dùng. Đó là chưa kể cán bộ, công nhân Trung Quốc ồ ạt ra vào lãnh thổ Việt Nam như chồn không người, không ai biết đó là quân nhân hay công nhân dân sự. Nói chung các công ty Trung Quốc đang làm chủ gần như toàn bộ sinh hoạt kinh tế của Việt Nam, trong đó có sự đồng lõa và ăn chia với các cấp lãnh đạo đảng và nhà nước Việt Nam.

Cổ gắng không chế Việt Nam không phải tình cờ. Nó bắt nguồn từ một quá khứ xa xưa, từ thời Hùng Vương lập quốc đến nay vẫn không thay đổi. Việt Nam là địa bàn bảo vệ an ninh phía nam Trung Quốc. Từ xưa đến nay, Việt Nam luôn là địa bàn nung nấu an toàn của những người chống đối Thiên triều. Nếu lôi kéo được Việt Nam vào quỹ đạo của mình, Bắc Kinh sẽ yên tâm phát triển ba khu vực khác tại miền bắc, miền đông và miền tây.

Riêng về khu vực phía nam, Bắc Kinh đang xây dựng con đường chiến lược Bắc Nam, từ Vân Nam - Quảng Tây xuống vịnh Thái Lan qua Lào và Campuchia, nhằm vận chuyển hàng hóa và nguyên nhiên vật liệu. Từ nhiều năm qua, Bắc Kinh đã đầu tư rất nhiều vào con đường này, tất cả những sắc tộc thiểu số sinh sống quanh trục lộ giao thông này đều được mua chuộc sự trung thành. Yếu tố không kiểm soát được là Việt Nam, vì từ trước đến nay Việt Nam vẫn là một thế lực khu vực đã từng không chế và thu phục các sắc tộc sinh sống dọc con đường chiến lược này tại Lào và Campuchia.

Những biến động gần đây trên Biển Đông chỉ nhằm đánh lạc hướng dư luận quốc tế về việc xây dựng con đường chiến lược Bắc Nam này.

Gần như toàn bộ khu vực tỉnh Phongsali phía đông bắc Lào đã nằm trong quỹ đạo ảnh hưởng của Trung Quốc. Tất cả những công ty khai thác gỗ rừng và xây dựng nhà cửa trong tỉnh này đều là của Trung Quốc. Để giữ gìn và chia chác quyền lợi về lâu về dài trong khu vực này, Bắc Kinh đã biết hợp tác với một số thương gia Đài Loan để cùng khai thác khu vực. Quyền lợi ở đây phải hiểu là nguồn cung cấp á phiện mà các tổ chức vệ tinh buôn lậu của Quốc Dân Đảng Trung Hoa nắm giữ từ 1949 đến nay. Để tránh tiếng tham dự

trực tiếp vào khu vực rừng núi tại Việt Nam và Lào, Bắc Kinh đã nhượng cho người Đài Loan, qua công ty InnovGreen, trực tiếp đầu tư vào các khu vực rừng núi chiến lược dọc vùng biên giới để một mặt theo dõi mọi động tĩnh quân sự của Việt Nam và mặt khác lôi kéo các sắc tộc sinh sống trong khu vực này vào quỹ đạo ảnh hưởng của Trung Quốc.

Qua những hành vi lấn áp Việt Nam trên Biển Đông, Bắc Kinh đang tìm cách cô lập Việt Nam nhằm ép ban lãnh đạo đảng cộng sản Việt Nam làm theo ý mình, nghĩa là nhượng quyền khai thác nguyên nhiên vật liệu tại khắp nơi trên lãnh thổ cho Trung Quốc. Không riêng gì bauxite và dầu khí, Bắc Kinh còn muốn độc quyền khai thác các nguồn thủy điện, than đá và nguyên liệu khác tại Việt Nam.

Trước viễn tượng biến Việt Nam thành một chư hầu, phản ứng của dân chúng Việt Nam rất là yếu ớt, nếu không muốn nói là không có. Đảng cộng sản Việt Nam đã kiểm soát và không chế mọi phương tiện thông tin, giới trẻ Việt Nam đã gần như bị trói tay, thành phần trí thức vẫn còn ngáy ngủ. Nếu không có sự tiếp sức của những người trong guồng máy cầm quyền đương thời, mọi đấu tranh đòi tự do dân chủ sẽ bị dập tắt.

Cuộc đấu tranh này không phải chỉ dành riêng cho một ai, nó phải là cuộc đấu tranh chung phục hồi lại niềm tự hào của đất nước, trong đó phải có sự tham gia của những người cộng sản. Trong giai đoạn này, những người còn đứng trong đảng cộng sản phải chọn lựa, hoặc im lặng cuối đầu phục tùng những cấp lãnh đạo đang đang bán rẻ quyền lợi của đất nước cho Trung Quốc, hoặc đứng về phía những người muốn xây dựng lại niềm tự hào dân tộc trước sự đe dọa của ngoại bang.

Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên đứng về phía những người muốn phục hồi lại niềm tự hào của một dân tộc độc lập dám bảo vệ chủ quyền của đất nước.

Nguyễn Văn Huy

Một mình một chiều

DSK

Ông ta tên là Dominique Strauss-Kahn, thường được gọi tắt là DSK. Điểm đầu tiên đáng chú ý là

ông ta có tên tắt. Đối với những gương mặt công chúng, những *public figures*, có được một tên viết tắt là một lợi thế lớn. Tên tắt khiến người ta tự hỏi nó có nghĩa là gì, rồi nhớ tên. Và đối với những nhân vật cần có tiếng tăm, đặc biệt là những nhân vật chính trị, được quần chúng biết tên và nhớ tên là một vốn quý và một điểm phúc.

DSK được tất cả mọi may mắn : đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi, và tài ba. Ông ta sinh ra trong một gia đình không phải là chỉ giàu mà rất giàu, tốt nghiệp trường kinh doanh danh tiếng nhất tại Pháp và sau này trở thành giáo sư trường này, song song với một sự nghiệp hàn lâm và chính trị lầy lùnh : thạc sĩ kinh tế, bộ trưởng ngoại thương và bộ trưởng kinh tế tài chính. Ba lần cưới vợ giàu đẹp. Bà vợ thứ ba, cũng là bà vợ hiện thời, là nữ ký giả Anne Sinclair, một trong những phụ nữ đẹp nhất nước Pháp đồng thời cũng là một trong những ký giả truyền hình được đánh giá và trả giá cao nhất. Điều chắc chắn không làm DSK phiền lòng là Anne Sinclair là con nhà rất giàu và ngoài thu nhập lớn còn được thừa kế một tài sản khổng lồ.

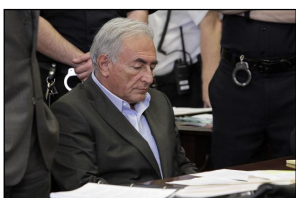
Nhưng nếu quý vị nghĩ rằng hạnh phúc và thành công của DSK chỉ có thể thôi thì quý vị lầm to. Từ bốn năm nay DSK còn là tổng giám đốc Quỹ Tiền Tệ Quốc Tế, thường được gọi tắt là IMF, định chế tài chính quyền lực nhất thế giới, trên thực tế có lẽ còn quyền lực hơn cả Liên Hiệp Quốc. Không phải chỉ các nước chưa hoặc đang phát triển, mà ngay cả một số nước phát triển nhưng nợ nần cũng sợ DSK như sợ cọp. Trong cương vị này, DSK là một trong con số ít ỏi khoảng mười người lãnh đạo và quyết định vận mệnh thế giới.

Cũng không phải ngẫu nhiên mà DSK trở thành tổng giám đốc IMF. Ông ta đã được tổng thống Pháp Sarkozy đề cử vào chức vụ này trong ý đồ trục xuất khỏi chính trường Pháp một đối thủ đáng sợ trong cuộc bầu cử tổng thống sắp tới. Thế nhưng sau khi trở thành một cấp lãnh đạo thế giới, uy tín của DSK đối với dân Pháp lại càng lên cao hơn. Những thăm dò dư luận gần đây đều cho thấy là trong cuộc bầu cử tổng thống năm tới DSK sẽ hạ đo ván Sarkozy. Tóm lại DSK chắc chắn sẽ trở thành tổng thống của một cường quốc hàng đầu thế giới sau khi đã là một trong những người lãnh đạo hàng đầu của thế giới.

Trong lịch sử thế giới đã có ai được như DSK ? Đã thế DSK dù giàu sang và ăn xài thả cửa - đi xe Porsche và ở khách sạn giá mỗi đêm bằng hai tháng lương một công nhân Pháp và ba năm lương một công nhân Việt Nam - nhưng lại được danh nghĩa là đứng về phía người nghèo vì thuộc đảng xã hội. Tóm lại, vừa có tiếng vừa có miếng lại vừa có quyền, quá khứ huy hoàng, hiện tại cao sang, tương lai sáng lạn.

Nhưng rồi đúng một cái, ngày 14-5-2011 vừa qua, DSK bị cảnh sát lôi ra từ một ghế hạng nhất trên một máy bay sắp cất cánh, bị còng tay giải về đồn cảnh sát New York. Lý do : một phụ nữ làm

phòng tố cáo DSK đã cưỡng dâm cô ta. Vài ngày sau, hàng tỷ người trên thế giới chứng kiến liên tục hình ảnh một DSK bơ phờ, nhem nhuốc, xốc xếch, tay còng sau lưng đi giữa hai cảnh sát hình sự ra hầu tòa không khác một tên móc túi, giật đồ. Tại đây

MỤC LỤC

1. Khi nhát sợ chỉ là đại đột	Thông Luận
2. Vấn đề của chúng tôi cũng là của mọi người dân chủ	Thông Luận
3. Nhân vụ tin tặc, nói chuyện với Nguyễn Gia Kiểng	Đinh Quang Anh Thái
4. Mùa xuân Ả Rập ?	Nguyễn Gia Kiểng
5. Thoái ngạo mạn	Phạm Đình Trọng
6. Nhật ký biểu tình	Nguyễn Thượng Long
7. Khác biệt quan điểm	Nguyễn Ngọc Tấn
8. Khi đánh người phải biết giữ mình	Nguyễn Gia Thường
9. Hạt giống dân chủ đã lớn lên và kết trái	Quách Tuấn Phương
10. Chúng tôi không ngây thơ	Lan Phương
11. Vì sao chúng ta cần có tổ chức ?	Việt Hoàng
14. Đảng cộng sản Việt Nam phải chọn lựa	Nguyễn Văn Huy
16. DSK	Đáy

DSK phải ngồi đợi nhiều giờ như mọi can phạm hình sự khác trước khi được trình diện một nữ thẩm phán vô danh rồi bị tuyên bố tạm giam chờ xét xử. Với bảy tội danh được nêu ra, DSK có thể bị xử 74 năm tù và sẽ chỉ được trả tự do năm 2085, khi đã 136 tuổi nếu vẫn còn sống, một điều không có gì chắc chắn.

Đúng là rớt từ thiên đường xuống vực thẳm. Nhưng điều ít ai nhìn thấy là DSK đã bỗng dưng trở thành một ân nhân lớn của nhân loại. Ông đã đóng góp làm thế giới lành mạnh hơn và đẹp hơn như chưa ai làm được. DSK lại nhát thế giới một lần nữa. Nhờ DSK, người ta đã có thể vững tin rằng mọi người bắt luận giàu nghèo, sang hèn đều bình đẳng trước pháp luật, ít nhất cũng bị còng tay và áp giải như nhau. Nhờ DSK, các tổ chức nhân quyền bảo vệ phụ nữ, nhất phụ nữ nghèo, đã được chú ý và hỗ trợ hơn. DSK đã tạo một cơ hội để thế giới thấy và khẳng định tính bất khả xâm phạm phải có của quyền con người, không phải hễ có quyền và có tiền là có thể ức hiếp người khác. DSK khiến nước Mỹ có thể hành diện về luật pháp của mình và cũng khiến chính trị nước Pháp lành mạnh hơn vì đạo đức cá nhân từ đây sẽ được coi là một tiêu chuẩn để đánh giá các cấp lãnh đạo.

Đồng thời DSK cũng nhắc nhở cho thế giới một bài học khiếm tốn. Một người danh vọng và giàu sang đến thế nào cũng có thể trong nháy mắt trở thành một trong những kẻ khổ sở nhất chỉ vì trong phút chốc đã không kiểm soát được một thú tính động vật. Tất cả trên cõi đời này đều chỉ là phù du thôi. Và con người, dù cao sang đến mấy về bản chất cũng vẫn là một động vật.

Đóng góp của DSK càng cao cả vì, khác với những vĩ nhân chịu nạn giúp đời nhưng về sau được nhớ ơn và tôn vinh mãi mãi, DSK sẽ không bao giờ được phục hồi danh dự. Ông ta mất hết và mất luôn.

Đáy